

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 77

Dijous, 19 de març de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 52, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre el marc que regula les organitzacions representatives
del sector agrícola i ramader (tram. 300-00193/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'ensenyament (tram. 300-00195/08) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector
públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica (tram. 300-00194/08) p. 11

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repercussió de la crisi
econòmica en les polítiques socials (tram. 302-00155/08) p. 16

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària, especialment
pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, SA (tram. 302-00156/08) p. 23

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00157/08) p. 28

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 52.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Salut i el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Alteració de l'ordre del dia**

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, en el sentit que el debat del punt número 10, que és la interpellació sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica, es faci a continuació del punt onzè de l'ordre del dia. Canvi.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)*

Doncs queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia.

————— **Interpel·lació**

al Govern sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader (tram. 300-00193/08)

Anem primer al novè, que és la Interpel·lació sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. L'il·lustríssim senyor Xavier Pallarès té la paraula per exposar-la.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Honorable conseller d'Agricultura. Bé, la interpellació que avui presentem des del Grup de Convergència i Unió, a diferència d'altres cops, no pretén posar en evidència el que des del nostre punt de vista no fa prou bé el departament. No pretén quines mesures o quines eines ha de prendre el departament per tal d'afrontar amb més garanties de futur la gent que viu i treballa al món rural. No parlarem de la crisi, que també afecta el món rural, però, dit de passada, perquè el món rural també existeix.

Aquesta interpellació va més enllà. Va més enllà, i en aquests deu minuts intentaré posar en evidència la manca de tacte, la manca de sensibilitat que té el Govern central envers les polítiques que es poden portar

a terme fora del que és el seu àmbit competencial. Es tracta que tots plegats prenguem consciència del que hem de reclamar com a nostre. Es tracta que tots plegats pressionem el Govern central, els amics socialistes del Govern central, per tal que respectin els estatuts i les competències transferides per llei.

De què estem parlant? Estem parlant de la Llei de representació de les organitzacions agràries o, dit d'una altra manera, del projecte de llei de creació d'òrgans consultius de l'Estat en l'àmbit agroalimentari, i de determinació de les bases de representació de les organitzacions professionals agràries. Què volem dir? Fem un poc d'història per situar el debat.

Durant la passada legislatura es va aprovar la Llei 18/2005, de 30 de setembre, per la qual es deroga la Llei 23/1986, de 24 de desembre, per la que s'estableixen les bases del règim jurídic de les cambres agràries. La tramitació d'aquesta llei ja va aixecar molta polseguera, molta polèmica, i es va acordar que durant els propers tres anys es determinaria un nou mecanisme per mesurar aquesta representativitat. Finalment, la llei aprovada va reduir el temps a dos anys. Fins aquí vull suposar, honorable conseller, que estem totalment d'acord; és lo tràmit de la llei que es va tramitar al Govern central.

Passats aquests tres anys, des de l'entrada en vigor de la Llei 18/2005, incomplint el pas fixat per la pròpia llei –la llei posava un marc de dos anys i la pròpia llei incompleix els terminis presentats per la pròpia llei–, suposo que estarem d'acord que aquesta llei ja neix malament, ja incompleix terminis; terminis fixats per la pròpia llei i, per tant, entenem que és una mala llei.

Aquest projecte de llei, segons el nostre entendre, vulnera alguns drets fonamentals en el que es refereix a la regulació de la representativitat de les organitzacions professionals agràries. En primer lloc, val la pena dir que atempta contra les competències de les pròpies comunitats autònomes. Suposo, honorable conseller, que també estarem d'acord a afirmar i defensar que la majoria dels estatuts atorguen competències exclusives en agricultura i ramaderia. En el cas que avui ens ocupa, Catalunya, correspon a la Generalitat la regulació de la participació de les organitzacions agràries i ramaderes en els organismes públics. En segon lloc, i no menys important, la representativitat d'aquestes organitzacions davant de les institucions de l'Estat o el seu reconeixement davant de les instàncies europees. Que en aquest cas ve més condicionat pel nombre de comunitats autònomes on una organització es presenta, que no pas per la representativitat pròpia d'aquesta mateixa organització.

Posem un exemple, què volem dir amb això? Posem el cas que una organització es presenta a les eleccions i rep el suport de vint-i-cinc mil vots. Aquests vots no tenen cap valor si aquesta organització no s'ha presentat almenys a nou comunitats autònomes, ni que després el resultat sigui vuit mil o deu mil vots. Davant d'aquesta llei, no importa tant el suport obtingut entre els agricultors i ramaders, sinó que el més important és haver-te presentat almenys a nou comunitats. Un requisit, si més no, curiós. Curiós perquè, com vostè també deu conèixer, en estos moments solament tres comunitats

–Catalunya, Castella i Lleó i Madrid–, han fet aquests comicis electorals. Les últimes eleccions celebrades amb vots vàlids fins a la data d'avui són a Castella i Lleó, lo 16 de desembre de 2007; a Catalunya, el 25 de febrer de 2007, i a Madrid, lo 17 de desembre de 2008. Així mateix, els resultats electorals a Aragó, Astúries, Cantàbria, Extremadura, Galícia, Múrcia, Navarra i La Rioja ja han caducat, ja que els vots emesos ja han superat els quatre anys de vigència de la pròpia llei. Per tant, estem davant d'un altre incompliment d'aquesta llei. O un altre requisit, és que estes organitzacions han d'estar reconegudes en dotze comunitats autònomes, i obtenir vint punts d'un total de cent, sobre uns barems que fixarà el Govern. Però estos barems, de moment, els desconeixem. Per tant, voldríem saber de l'honorable conseller si ell té informació d'aquests barems que utilitzarà l'Estat per fixar la representativitat d'aquestes organitzacions agràries professionals.

Des del nostre punt de vista, ni de bon tros respecta els principis bàsics de representativitat en democràcia. Les matèries que han de tractar-se en estos òrgans assessors, bàsicament, són matèries considerades de competència exclusiva de les comunitats autònomes. Per tant, l'exigència de la presència d'un nombre de comunitats autònomes suposa una burla indirecta al que estableixen els mateixos estatuts de les comunitats autònomes. Són diverses les preguntes que es plantegen. Com es pot assessorar si no es té en compte en quines matèries i quines competències exclusives tenen aquestes pròpies organitzacions dins del que són les comunitats autònomes? No es poden tractar temes com la promoció de qualitat, les denominacions d'origen, les IGP, la regularització de les activitats d'implantació. Evidentment, tot això no es pot regular, ni es pot parlar del desenvolupament rural, perquè cada comunitat autònoma, hi insisteix, té la seua pròpia competència.

Vostè, honorable conseller, voldríem saber si ha tingut informació sobre aquest tema, si s'ha defensat amb prou fermesa els interessos de les organitzacions agràries catalanes, o si, una vegada més, estem abocats a un cert secretisme. Els criteris de representativitat contemplats al projecte són arbitraris, discriminatoris i contraris. Repeteixo: arbitraris, discriminatoris i contraris. Contraris a la llibertat d'associació, així com als convenis subscrits per part de l'Estat espanyol de l'Organització Internacional del Treball. El projecte de llei resulta contrari en el que es refereix als criteris de representativitat, i atempta clarament al conveni 87 de la llibertat sindical i a la protecció del dret de sindicalització, i al conveni 141 sobre l'organització de treballadors rurals. En la legislació hi han d'existir criteris objectius, precisos, i prèviament establerts per determinar la representativitat d'una organització agrària, ja que aquesta apreciació no es pot deixar a la lliure discreció dels governs. La llibertat sindical, recopilació de decisions i principis del Comitè de Llibertat Sindical del consell d'administració de l'Organització Internacional del Treball, Ginebra, 1996.

Sí senyor, un bon exemple de com no s'han de fer les coses. Un exemple més de discriminació. Un exemple més, conseller, de subordinació a les polítiques centrals i erràtiques del Govern espanyol. Un exemple més de

subordinació a les polítiques centralistes i erràtiques del Govern espanyol. I vostès, conseller, com a Govern de Catalunya, què pensen fer? S'està portant a tràmit, està en tràmit a Madrid, això. Què pensa fer el Govern de la Generalitat? Declaracions de bones intencions? Donaran o no donaran suport o resposta a l'esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió i Esquerra Republicana a aquest Projecte de llei? No digui que això és responsabilitat de Madrid –que ho és, que ho és. Digui vostè lo que voldríem sentir, que tant vostè com el president Montilla faran que els diputats del PSC-PSOE, els vint-i-cinc diputats, defensaran amb fermesa els interessos de Catalunya. No sigui cosa que, un cop més, haguem de sucumbir i acotxar el cap davant del Govern centralista de Madrid.

En tercer lloc, i per anar acabant aquesta primera part de la meua intervenció, comentar que el Consell Agroalimentari de l'Estat com el Comitè Assessor Agrari estan mancats d'una regulació sistemàtica de les seves funcions i composició. Este Projecte de llei atempta clarament contra l'Estatut i els drets fonamentals, a la vegada que no acaba amb la inseguretat jurídica existent actualment.

Sintetitzant, estem o no d'acord a reclamar lo que és nostre? Estem o no d'acord a reclamar lo que és nostre? S'han incomplert els terminis establerts per la pròpia llei. Per tant estem parlant d'una llei dolenta, d'una mala llei, d'una llei feta a corre-cuita, que incompleix els propis terminis fixats per la pròpia llei. Vulnera els drets fonamentals en lo que regula la representativitat. Hem citat un parell d'articles; n'hi ha més. Però estem d'acord o no, conseller, que aquesta llei, tal com està redactada actualment, vulnera els drets fonamentals en lo que regula la representativitat? És o no és un exemple clar de discriminació? És o no és un exemple clar de discriminació? I, per últim, quina consideració li mereixen les esmenes presentades a la totalitat per grups presents en aquesta cambra? Quina cautela, quina visió en té vostè d'aquestes esmenes que presenta en este cas tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana? Espero la seua resposta.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, per a la resposta precisament, l'honorable conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, senyor Joaquim Llena.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats. Senyor Pallarès, li agraeixo el seu interès i, si vol, fins i tot l'excés de zel en fer aquesta interpellació, ja que es tracta d'un tema de rigorosa o ultimíssima actualitat; tant, que encara no ha passat. Jo no sé si és un do de clarividència, el que té vostè, o què. I que ens demana, avui, a la cambra parlamentària catalana, que ens posicionem sobre un projecte de llei que encara està en fase d'esmenes al Congrés dels Diputats. Bé, ho faré, senyor Pallarès; ho faré. Però, com sempre, vostè ens fa aquella cosa que a les Terres de Lleida

diem «arròs, conill i síndria». Fa una barreja, un poti-poti, i vinga, som-hi!, i bastants –i algun més que un altre– prejudicis.

Jo crec que no hem de cometre l'error de posar el carro davant dels bous o, si vol, posar la tireta abans de la ferida. Vostè ja va amb la bena i la tireta, i resulta que encara no hi ha ferida. Com molt bé sap, el Projecte de llei de creació d'òrgans consultius de l'Estat, en l'àmbit agroalimentari, no només agrari sinó agroalimentari, i de la determinació de les bases de representativitat de les organitzacions professionals agràries, cooperatives i agroindustrials, és un projecte que, com li deia, està en fase d'esmenes, i bé, en aquest sentit, jo crec que avui probablement fem història, al Parlament de Catalunya, perquè estem debatent una cosa d'una altra cambra abans que ho facin a l'altra cambra, i ja pressuposant, doncs, tot aquest seguit de coses que vostè pressuposa.

Jo diria que vostè ha explicat perfectament el fonament d'aquesta llei. És una obligació que té el Govern de l'Estat, que probablement arribi uns mesos tard, com vostè també ha dit, però jo diria que ve a cobrir, és una obligació que ve a cobrir un buit legal que tots els grups del Congrés, de la cambra parlamentària, van acordar l'any 2005 que calia una llei per parlar d'aquestes qüestions.

I ens parla..., aquesta llei no parla de les coses que vostè ha dit, ni de les denominacions d'origen, ni de les IGP, parla exclusivament de la creació de dos òrgans, purament consultius –purament consultius–: un, que és el Consell Agroalimentari, de què formaran part representants del sector agrari, del sector de la transformació, del sector cooperatiu i fins i tot del sector, potser, de la distribució, és a dir, de tota la cadena de valor del sector agroalimentari, i un segon òrgan, que és el Consell Assessor Agrari, també adscrit al Ministeri de Medi Ambient i Rural i Marí, i que el que pretén és intentar fer una valoració amb el sector agrari d'un conjunt de polítiques, en què sí que és veritat que, en el dia a dia, la competència és totalment nostra; sí que el que es pretén és que..., en els àmbits de planificació i en alguna qüestió relacionada amb el marc europeu, la competència evidentment és compartida, i per tant el que pretén és fer o habilitar alguns mecanismes de consulta, que d'altra banda ja són habituals, amb organitzacions de representació estatal, tant en l'àmbit agrari, com li deia, com de transformació.

Jo li diria que, bé, hi ha diverses consideracions a fer. Jo li diria que, per part nostra, evidentment compartim la seva opinió que, en el supòsit que això fos una invasió de competències, la nostra actitud seria dura en el sentit que no cal, si això és per gestionar el dia a dia del sector agrari al nostre país –sí, per planificar– i si aquests organismes consultius o consultors, per part del ministeri, tenen alguna atribució més que la senzilla interacció entre organitzacions de caire estatal i l'Administració de l'Estat. És a dir, de cap manera entràrem o estaríem d'acord que això fos un dia a dia per al nostre sector agrari i agroalimentari.

I, en aquest sentit, li he de dir que, més que totes aquestes coses que vostè ha dit i ha explicat, que no estan en la llei, és una llei que té tres folis i que explica molt bé

quines han de ser les funcions, hi insisteixo, purament consultives, purament d'intercanvi d'opinions entre el sector i l'Administració central, i que n'hi ha alguna que em preocupa, com és en l'article 3 l'apartat 2, que diu que es realitzarà..., un d'aquests organismes realitzarà el seguiment de la situació social i econòmica del sector agrari. No hi estic gens d'acord; en cap cas és competència d'aquest organisme realitzar el seguiment d'aquestes qüestions.

És a dir, podríem parlar de tres coses. Una, l'àmbit competencial. No es preocupi que, si hi ha algun indicatiu que envaeix competències o atempta contra la nostra legislació vigent, serem contundents.

Dos, els temes de representació de les organitzacions professionals agràries. Vostè parla de les organitzacions professionals, però pensi que un d'aquest dos òrgans va molt més enllà. I jo entenc que és molt difícil que done cabuda a totes les organitzacions del sector agroalimentari, no només del sector agrari, que hi done cabuda, a partir d'una presència en un sector o d'una presència en una comunitat. Hi ha d'haver un marc, hi ha d'haver un marc que ho reguli; per això són organitzacions d'àmbit estatal.

I puc compartir amb vostè que, pels interessos de Catalunya, no és bo que aquestes restriccions o aquestes condicionants, com són la presència en més de nou comunitats autònomes o un tant per cent de vots en cada una d'elles..., complica força la presència d'alguna de les nostres organitzacions, des de fa uns mesos, perquè fins fa uns mesos l'organització més representativa de Catalunya, Unió de Pagesos, estava sota un paraigua d'una organització estatal que era Coag; en aquests moments no és així i s'està constituint un nou paraigua, un nou escenari de relació entre altres organitzacions professionals de diferents comunitats.

I jo estic d'acord amb vostè, i treballarem perquè potser el llindar no sigui tan alt, però hem de reconèixer que el que seria un despropòsit és que hi hagués un representant de cada un dels sectors de la cadena de cada una de les autonomies, sense anar més enllà, seria una taula o un consell absolutament ingestible. I hem d'anar cap aquí en aquest sentit.

Jo, res més, senyor Pallarès; estigui tranquil, llegeixi's bé la llei, i veurà que la llei en aquest sentit dona compliment a una obligació del Congrés dels Diputats, estableix un marc de relació. I el que hem de procurar és que no envaeixi les competències i que els representants de les organitzacions no només agràries, sinó agroalimentàries de Catalunya, com són o poden ser la Federació de Cooperatives o la Federació d'Indústries Agroalimentàries de Catalunya, que estan sota el paraigua, l'una i l'altra..., sobre altres organismes d'àmbit estatal..., estiguin representades i tinguin la seva incidència. Però, hi insisteixo, han de servir pel que han de servir, i és per planificar qüestions relacionades amb el marc de la política europea, de la política agrària comuna i en cap cas que sigui tractar el dia a dia del nostre sector.

Gràcies, senyor Pallarès, si vol, per la seva precocitat, per aquest estar tan atent a qüestions que passen fora

d'aquí. Jo li agraiixo que ens posi, que faci un incís sobre aquestes qüestions, perquè, en fi, està molt bé, però també li agrairia que ens centréssim més en el dia a dia del nostre sector i del nostre país.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor Pallarès.

El president

El senyor Pallarès pot fer la rèplica.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, m'ha contestat lo que ha volgut. La llei l'hem llegit, l'hem interpretat, és evident. Vostè ens parla d'excés de zel, vostè ens fa dites de Lleida. Jo li diré que gat escaldat amb poca aigua en té poc, perquè nosaltres, per sort o per desgràcia..., lo poble de Catalunya n'està molt, d'escaldat, i, per tant, no mos en fiem. I com no mos en fiem, per això hem d'estar atents al que passa a Catalunya i al que passa a l'Estat espanyol i també al que passa a la Unió Europea. I, per tant, nosaltres això ho hem de defensar.

Vostè és metge i per tant lo que estem aplicant des de Convergència i Unió és sanitat preventiva. Jo sóc mestre d'escola, i lo que no podem fer és als alumnes dir-los que estudiïn l'últim dia, perquè si estudien l'últim dia al final la resposta serà que suspendran. Per tant, se'ls ho ha d'anar inculcant dia a dia perquè al final, quan arribi el moment de l'examen, los «crios», los nens, aproven. I és lo que nosaltres estem fent: sanitat preventiva. Per tant, fem una política de prevenció.

Perquè vostè diu: «Home, una llei que s'està debatent a Madrid, una llei que encara no s'ha acabat.» I és cert, però és una llei que ja ha començat el seu tràmit. Perquè, hi insistisc, dos partits d'aquesta cambra, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, hi han presentat esmena a la totalitat. I si hi hem presentat esmena a la totalitat deu ser perquè hi veiem alguna cosa que no mos acaba d'agradar, que no mos acaba de quadrar, que ens fa una certa temor, i apliquem la política de prevenció.

I quan se debatrà en aquesta cambra la moció subsegüent a aquesta interpellació, evidentment que, a Madrid, si no m'erro dels terminis, serà aquella mateixa setmana o la següent setmana que finalment se prendrà una decisió sobre aquesta llei.

Per tant, nosaltres lo que estem fent és una política de prevenció, per la qual des de Convergència i Unió, hi insistisc, hi hem presentat una esmena a la totalitat.

Per tant, honorable conseller, la llei l'hem llegit, la llei l'hem mirat. I no únicament hem mirat i hem llegit la llei, sinó que a més a més hi hem presentat una esmena a la totalitat. I hi hem presentat una esmena a la totalitat no perquè sí, no perquè avui és dijous, sinó que l'hem presentat perquè realment veiem aspectes en aquesta llei que no ens agraden.

Insistisc en los temes, conseller: vulnera drets fonamentals de representativitat de les organitzacions agràries, vulnera competències exclusives de la Generalitat.

I la pregunta és: quina ha estat, quina serà, quina pressió faran vostès davant del PSOE? Què és lo que faran? Què és lo que faran davant de Madrid per intentar que aquestes demandes de Catalunya siguin respectades?

Deixa fora de cap possibilitat els sindicats i organitzacions agràries. Hi insistisc, deixa fora de cap possibilitat els sindicats i organitzacions agràries catalans –catalans– amb lo tema este de les nou comunitats autònomes o el reconeixement a un mínim de dotze comunitats. Els criteris de representativitat, hi insistisc, conseller, són arbitraris, discriminatoris i contraris.

I ho tornem a preguntar: quin és el paper dels diputats catalans del PSOE en tot això? I dels ministres catalans? I dels ministres del PSC? Aquesta és la prioritat que si guanya Zapatero guanya Catalunya? És un altre exemple. L'altre, lo passat Ple, també discutíem un tema similar. És lo mateix exemple.

Conclusions, conseller. És un projecte de llei que arriba quatre anys tard, malament, fet a corre-cuita, sense pensar en los sindicats i en les organitzacions professionals agràries. L'únic objectiu d'este projecte de llei és fer més Espanya, a base de marginar els sindicats i organitzacions agràries que no siguin d'àmbit estatal. És un clar atac contra les organitzacions i contra els professionals agricultors i ramaders catalans.

Una vegada més constatem la nul·la, l'absoluta nul·litat dels vint-i-cinc diputats del PSC-PSOE de Catalunya i dels ministres catalans dels governs de Zapatero. Una vegada més se torna a enganyar el poble de Catalunya fent una llei que va en contra de la línia de flotació no només de les nostres institucions i quotes d'autogovern, sinó contra el sector; un sector històric a casa nostra, amb un pes específic important dins del sistema de producció català.

Deixem-mos d'històries, conseller: atempta o no atempta contra els interessos de Catalunya? Sí o no? És favorable o no és favorable als interessos d'una part d'un sector important a casa nostra? Sí o no? La resposta és clara, és no.

Per tant, lo que demanem i el que exigim i el que voldríem sentir per part de l'honorable conseller és que farà tot lo que està en les seues mans, tant d'ell com del president Montilla, per intentar defensar els interessos del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, president. Senyor Pallarès, com sempre, vostè fa de metge, de malalt, diagnòstica, es posa la vacuna, el tractament; en fi, fantàstic –fantàstic.

Escolti'm, gràcies pels seus consells i gràcies per la medicina preventiva, que és com es diu; no es diu «sanitat preventiva», és una mica un contrasentit.

Jo li ho diré molt clar. Escolti, primera, nosaltres –nosaltres– no donarem recolzament a l'esmena a la tota-

litat, però treballarem perquè la llei reculli dos qüestions importants: una, no-invasió de competències, amb la qual cosa serem tan rigorosos, tan preventius i tan terapèutics com vostè; dos, fer el possible perquè les organitzacions agràries catalanes, en aquest cas una organització, tingui cabuda en la representació.

Però tingui clar del que estem parlant. Estem parlant d'organitzacions estatals –hi ha d'altres exemples, amb altres sindicats i amb altres patronals–; les que tenen una ubicació en un sector i només en un territori no hi tenen cabuda, en cap d'aquests òrgans; hi ha uns mínims. Treballarem per reduir aquests mínims.

I de tota la resta que em diu, d'aquest arròs, conill i síndria, senyor Pallarès, jo sóc de terra endins i m'estimo més l'escudella.

Gràcies, senyor Pallarès.

El president

Doncs, passem al desè punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures de... (*Veus de fons.*)

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'ensenyament
(tram. 300-00195/08)

Perdó, perdó, perdó...; és l'onzè. És la interpellació, justament, al Govern sobre les polítiques d'ensenyament. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

(*Pausa.*)

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, hem portat un temps en què sovint es pensava i es deia que el món estava contra l'escola; portem ja uns temps en què sovint apareixen informacions i informes que van posant de manifest la insatisfacció de la societat amb relació als resultats del sistema educatiu, i de la manera que s'han tractat aquestes informacions i de la manera que s'han viscut des dels ensenyaments i des dels ensenyants, s'ha anat creant una certa angoixa.

També darrerament ha aparegut una obra, de les més llegides en el sector, que es titula *L'escola contra el món*.

I avui, senyor conseller, hem de dir que l'escola està contra el Govern. Avui, senyor Maragall, és un dia..., ben segur, per vostè, un dia trist, perquè en l'ofici de governant dies com els d'avui esdevenen ingrats. D'una banda, es demana i s'exigeix als polítics que tinguin idees, projectes, il·lusions, que promoguin reformes, però resulta que una cultura forjada dels darrers temps del segle passat permet deconstruir ràpidament propostes i permet elaborar discursos que impossibiliten sovint avançar adequadament en les reformes necessàries. Per això avui li hem de preguntar: què passa amb les seves propostes, senyor conseller? És que vostè ha fet unes propostes que es basen en un desconeixement del sistema educatiu?

És que les seves propostes ignoren la cultura docent general? És que les seves propostes es basen en la improvisació? Per què algunes de les seves propostes són fruit de greus contradiccions?

Si algú s'ha d'explicar bé, ben segur que és el conseller d'ensenyament. Que el conseller d'ensenyament, que el conseller d'Educació suspengui en pedagogia és greu. Potser vostè dirà: «No m'han entès.» Vostè ha enviat fa poc unes cartes als centres que al final, quan la llegeixes, perquè és llarga, vostè hi posa molta informació, acabes dient: «El conseller considera que no se l'ha entès.» Per tant, vol dir que el conseller suspèn en pedagogia. Clar, el conseller d'Educació s'ha d'explicar bé. I si té les idees clares i té l'estratègia adequada, ben segur que se n'ha de sortir.

Miri, nosaltres som partidaris que el sistema educatiu es reformi i per això –vostè ho sap– tenim l'actitud constructiva que tenim en el projecte de llei. I estem convençuts i sabem que les mobilitzacions i vaga d'avui no són contra la LEC, són contra la gestió de la conselleria, la insatisfacció davant de determinades propostes, la discrepància profunda entre els que dia a dia viuen l'escola i els que la dirigeixen. Es diu que el poder normalment viu paralitzat; davant de les necessitats de reforma es diu sovint que els governs de torn tenen angoixa, tenen por de promoure canvis i que per això tenen la síndrome del banyista, no? Vull dir, primer miren si l'aigua, amb el peu, és gaire freda; si és freda reulen; si veuen que l'aigua no és ni freda ni calenta avancen i quan tenen fins a la cintura..., van a poc a poc, però van avançant decidits que, la primera onada antipàtica que vingui, girar i enrere.

El conseller d'ensenyament, el conseller d'Educació, el conseller Maragall no té la síndrome del banyista –vostè no la té, aquesta. Vostè és dels que veu la piscina i s'hi tira, eh? –veu la piscina i s'hi tira. I, és clar, un quan es tira a la piscina, conseller, ha de mirar quin nivell d'aigua hi ha i sobretot, si l'aigua et cobreix, quins flotadors tens al costat i on agafar-te, perquè resulta que el conseller es tira a la piscina amb unes propostes, decidit a promoure una nova cultura a l'organització docent dels centres, però on s'ha d'agafar davant d'aquesta lloable iniciativa d'entrada són els socis del Govern. I, ai!, resulta que Iniciativa assumeix inicialment la vaga i Esquerra l'entén. Clar, amb aquests agafadors, amb aquests flotadors, conseller, ho té realment difícil per poder travessar, nedar amb èxit i que el final se li pugui donar la medalla corresponent a la natació.

Vostè s'ha llançat a la piscina a refermar el sistema educatiu, a voler canviar les condicions de treball i de cultura docent. I en molts temes no li falta raó i sap que li ho hem dit. El que passa, que vostè no ha tingut present que en cinc anys hi ha hagut quatre consellers. Miri, aquí, a aquesta cambra, es parla molt dels vint-i-tres anys, però resulta que aquells vint-i-tres anys que a vegades vostès parlen hi va haver cinc consellers; en cinc anys, quatre. La impossibilitat d'aplicar una política educativa coherent és claríssima.

Vostès saben perfectament que el sistema educatiu no dóna la satisfacció que ha de donar. A més, si som realistes hem d'admetre que del 2003 al 2008 els resultats PISA han baixat. És així. Que hi ha moltes promeses

incomplertes, decisions preses des del primer tripartit en ara tombades pels tribunals. Pel mig hi ha hagut el debat de la LOE, en el qual van haver de demanar el concurs de Convergència i Unió perquè la llei que s'estava fent a nivell d'Estat, pactada pel Govern en aquell moment d'aquí com a soci preferent, no ens portava enlloc. Mentrestant hi ha hagut el pacte nacional; ens ho recorden cada dia i avui també. Senyor Freixanet, ja que és el seu sant, li deixem que ens ho torni a recordar: demà farà tres anys del pacte nacional.

Però, escolti, a part de recordar que farà tres anys del pacte nacional, valorem també què ha deixat aquest pacte; què ha deixat d'incomplert i quines complicacions ha deixat. Perquè la proposta tan antipàtica que ha fet el conseller Maragall de proposar incrementar hores –realment d'un coratge d'aquests de la piscina, eh?–, hores extres, resulta que deriva, en gran part, perquè fa ics anys es van rebaixar sense que ho demanés ningú dues hores a cada mestre de primària, en un moment crític per al sistema. I vostès m'ho han sentit a dir des del primer dia: «Això no es podrà aguantar.» Jubilacions a seixanta anys, mitges jornades a cinquanta, maternitats... Escolti, amb aquesta política de professorat, el sistema no s'aguantarà; ho hem dit des del primer dia. El pacte nacional, amb aquesta mesura de la sisena hora, ha tingut un impacte. Siguin realistes i parlem-ne –siguin realistes i parlem-ne.

I també potser algun dia ens hauran de dir per què ara tenen tant de problema de relació amb els sindicats i què van treure els sindicats de la signatura del pacte. Ens podrà dir, conseller, quants alliberats hi havia abans del pacte i després del pacte? Perquè, és clar... (*Remor de veus.*) Sí, sí, s'ha de saber tot per conèixer per què passen les coses. I per què les condicions dels pactes i en quines condicions es van acceptar.

Miri, conseller, mentrestant també hi ha hagut l'Estatut, i l'Estatut sortosament ens ha deixat un camí clar per poder fer la llei d'educació. Nosaltres li hem dit: «Estem d'acord a reformar l'ensenyament, estem d'acord a avançar. En el que no estem d'acord és a assumir estratègies equivocades.» Vostès han volgut córrer més del compte; han fet propostes que no han estat prou debatudes. No s'ha proposat, conseller, reformar primer el departament abans que demanar que es reformin les escoles? Perquè, és clar, ens hem trobat que vostè fa una exigència d'excel·lència als centres i ha demostrat el departament en molts aspectes una greu incompetència –comencem pel SACA. Per tant, si tu exigeixes excel·lència, has de ser el primer.

I aquí ens trobem amb discursos altament contradictoris. Vostè em podrà dir: «Escolti, hi ha moltes altres coses que s'han fet bé.» Espero que vostè avui ens expliqui, primer, com valora la reacció dels docents en la vaga d'avui; què pensa fer demà, perquè, és clar, l'important és què farem a partir de demà; com garantirem un bon clima per poder treballar en pau i poder aprovar una LEC que doni serenitat al sistema, i en què, conseller, amb la mà al cor, creu que s'ha equivocat. Crec que un exercici d'autocrítica avui seria molt important per al sector.

Nosaltres sabem que és difícil governar. No fem demagògia; n'hi ha que juguen ara a apuntar-se al sindi-

cat primer. Nosaltres sabem que és difícil però també sabem, conseller, que es pot fer d'una altra manera. I nosaltres li demanem que canviï de manera de fer, que preservi les bones idees que s'han posat sobre la taula però que canviï de manera de fer i que refaci estratègies. Ens explicarà, conseller, sobretot què pensa fer a partir de demà?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, gràcies, president. Sí, senyora diputada, amb molt de gust contesto a la seva interpellació, les seves preguntes i espero poder-hi afegir algunes reflexions que ens siguin útils a nosaltres dos i a la cambra i, si pot ser, inclús a la ciutadania, a la comunitat educativa, en fi, a tots els que avui ens contemplen, si no aquesta sessió, almenys l'actualitat, els esdeveniments, el que succeeix avui mateix, etcètera.

La primera afirmació que voldria fer-li, senyora diputada, és que, com vostè admet més que diu, aquest Govern té una estratègia, i una estratègia perfectament definida, perfectament integrada des del punt de vista del seu disseny, des del punt de vista de les seves fites, des del punt de vista de les seves etapes i des del punt de vista de la seva execució en el dia a dia.

Vostè més aviat em fa, diguéssim, una lliçó de política tradicional, eh?, i em diu: «No sigui diferent, no vulgui apartar-se de la petja i dels hàbits i de les normes que aquest país i els governs que nosaltres hem protagonitzat hem acreditat. Gestionari, però no governi, si us plau. Administri, però no vulgui canviar les coses. I ara!, canviar les coses, canviar la societat, canviar la realitat, canviar l'educació, quina pretensió! Miri la piscina i esperi que s'ompli, perquè si no està plena, clar, més val no bellugar-se de la vora de la piscina; contempli la piscina, eh?, i quan algú l'ompli» –no se sap ben bé qui, algú que ja l'omplirà algun dia–, «doncs, llavors ja s'hi llançarà.» Evidentment aquesta recomanació..., en això sí, eh?, suspens en aquesta assignatura que vostè planteja; he suspès absolutament en això que vostè determina com la bona manera de gestionar els afers públics, eh? En aquesta matèria he suspès absolutament.

Però, miri, resulta que l'educació no té espera, eh?, resulta que la piscina està bastant més plena del que vostè diu i resulta que tenim possibilitats de tirar endavant una colla d'actuacions, d'estratègies i de decisions que estan avui repercutint, en contra del que vostè diu, senyora diputada, també –també– en la millora dels resultats de la nostra educació. Ho he dit moltes vegades i ho repeteixo avui: la nostra educació està plena cada cop més, farcida de magnífiques realitats, d'excel·lència professional, de dedicació, de responsabilitat i de resultats, d'innovació, en fi, d'empenta i de retorn positiu a la societat d'uns professionals, d'uns mestres, d'uns centres, d'uns directores, d'unes directores, d'unes mestres –molt més sovint sobretot en la primària–, que demos-

tren fins a quin punt són efectivament servidors públics de primera categoria.

Quan vostè fa l'anàlisi no té en compte alguns elements, en fi, que són cabdals. Efectivament, jo no puc més que enorgullir-me d'haver rebut l'herència del Pacte nacional per a l'educació, del qual, a més, em sento copartípic en la mesura que venia del mandat anterior. És una herència magnífica, és una herència que tots compartim i que demana efectivament desplegament seriós i demana, en fi, tenacitat i responsabilitat. El Pacte nacional per a l'educació és l'herència, és el capital amb el qual vam començar aquest mandat; la llei d'educació de Catalunya és el desplegament conseqüent d'aquest capital, és el resultat en termes de futur d'aquesta inversió que es va fer en aquest país fa ben pocs anys. I aquesta herència i aquest desplegament de futur, aquesta inversió col·lectiva que estem duent a terme..., ho estem fent al mateix temps, naturalment, que la realitat ens dona una quantitat important d'*inputs*, d'informacions, de realitats canviants. No és el mateix desplegar el Pacte nacional per a l'educació en una situació d'estabilitat social, en una situació de benestar més o menys compartit i general, que fer-ho en una etapa de canvi social en profunditat, que fer-ho en una etapa d'increment, per exemple, de l'arribada de nous ciutadans de totes les procedències del món, de totes les cultures, de totes les llengües que han afegit uns elements de complexitat evidents en la nostra realitat educativa i que han modificat substancialment els paràmetres quantitativs i les possibilitats reals des del punt de vista de la gestió dels recursos amb què el Govern de Catalunya compta, amb els que ha pogut dedicar –ara en parlarem– a la nostra educació.

Però més enllà d'això, de desplegament del pacte n'hi ha hagut i molt; no al cent per cent, certament, però hi ha hagut desplegament del pacte en una proporció molt significativa, en el sector públic i en el sector concertat. Hi ha hagut inversió pública importantíssima per atendre el canvi en profunditat de la nostra realitat educativa. Hi ha hagut, a més d'això, una colla d'iniciatives d'acompanyament de necessària resposta a les exigències d'una educació que clamava per aquesta necessitat de canviar, efectivament, d'adoptar les decisions que pertocaven si volem, efectivament, aspirar a una educació que sigui capaç de produir aquest 85/90 per cent de nois i noies que es graduïn amb èxit en l'educació postobligatòria, és a dir, en el batxillerat o la formació professional. Fita, aquesta, que simbolitza i resumeix els objectius i de la qual estem encara a una distància inacceptable, socialment i educativament.

Ara, el servei d'aquesta estratègia i d'aquest objectiu, aquest Govern, a més de desplegar el pacte, a més de fer la inversió pública més important de la història a l'educació a Catalunya –que després podrem detallar amb més concreció, si cal–, ha tirat endavant una colla de línies de millora qualitativa de la nostra educació, indiscutibles i coherents amb aquesta estratègia, amb el pacte i amb l'estratègia de reforma. O és que no podem considerar com una decisió qualitativament important la, diguem-ne, regeneració, la redefinició i la posada en marxa del nou concepte d'immersió lingüística a les nostres escoles? O és que tota la iniciativa d'aules d'acollida i plans d'entorn, que van començar en el

mandat anterior, amb un èxit indiscutible, no han sigut un factor importantíssim de cohesió social i de qualitat a la nostra educació? O és que la creació compromesa de trenta mil places inicialment, avui de quaranta-cinc mil places ja formalitzades, no es correspon amb aquesta estratègia i amb aquesta millora de la nostra educació? O és que la propera realització d'una prova, d'una avaluació general externa que existirà a primària d'aquí a pocs mesos no és una línia, efectivament, d'una potència indiscutible al servei de la millora de la qualitat del nostre recorregut en aquesta etapa de primària? O és que totes les polítiques d'ajudes a les famílies, en tots els terrenys, a la reutilització de llibres de text, que avui abasten ja prop de quatre-cents mil alumnes, no són un indicatiu més que suficient de polítiques, des del punt de vista d'arrelament d'aquesta estratègia de modernització de la nostra educació?

O és que tot el que hem fet en la formació professional de creixement, de diversificació, d'integració dels tres subsectors, de connexió amb el món productiu no té res a veure amb aquesta estratègia? En té i molt, i és això el que ens permet, avui, dir que hi han més estudiants ja matriculats en algun o altre dels ensenyaments professionals que no pas a batxillerat: noranta-tres mil contra vuitanta-set mil, si no vaig errat. De manera que hi ha una quantitat enorme d'evidències al servei d'aquesta estratègia de millora nostra. O és que el Pla d'impuls de les llengües estrangeres no té encaix en aquesta estratègia i no és una demostració efectiva d'avenç en el terreny del plurilingüisme, que és el que tots plegats estem segurs que hem decidit tirar endavant?

Que ens falta finançament? Sí. Que ens falta, en fi, desplegament en el temps i, per tant, consolidació de la major part d'aquestes iniciatives? Sí. Els canvis en l'educació són lents. És per això que és urgent prendre les decisions per fer possible aquest canvi que en la seva materialització i en el seu rendiment efectiu en el seu retorn serà necessàriament gradual, tranquil, al llarg dels propers anys.

Jo crec que, en fi, després en la segona intervenció podem parlar amb més concreció i amb detall dels esdeveniments del dia d'avui, de la vaga, i, si cal, també, de les condicions efectives amb les quals avui es desplega el servei educatiu a casa nostra, de l'esforç que hem fet per millorar la prestació d'aquest servei, l'esforç en el sentit qualitatiu, en el sentit quantitatiu, en el sentit d'aplegar totes les condicions que permeten, efectivament, aplicar una estratègia de canvi ambiciosa, urgent, concreta i que té contingut dia a dia, i que té encara més horitzó magnífic per construir.

Gràcies, senyora diputada.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Rigau, té la paraula per al seu torn de rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, si tot el que ens diu aquí, avui, que s'ha fet, cosa que també va fer en la carta que va adreçar als centres..., com és que

és la tercera vaga? Perquè, és clar, vostè ens explica tot això, que és cert; però és que jo li preguntava: per què hi ha una vaga tan important?, per què tenim una tercera vaga?, per què des de l'any 88 no hi havia hagut una vaga com aquesta, que a més tenia vinculació estatal? El que li preguntem és per això. Com és que, havent fet tot això i havent construït aquest discurs, resulta que tenim una tercera vaga? Com és, senyor conseller, que aquest Govern, com diu vostè, diu que té una estratègia i el Govern no l'acompanya? Perquè, és clar, els que tenim experiència, ara ja podem dir «de Govern i de Parlament» no ens podríem imaginar que un dia com avui el conseller d'Ensenyament, el conseller d'Educació, estigués sol. Inimaginable.

Perquè ahir ens pensàvem sentir del president del Govern, de la Generalitat, aprofitar qualsevol dels torns que tenia de preguntes per dir: «Ep!, avalo la política del Departament d'Educació, que és la política del Govern.» Aquesta és la pregunta –aquesta és la pregunta– que li hem de fer: com és que si el Govern té una estratègia els socis manifesten posicions diverses i avui no són aquí? Ni el seu company de Govern, que avui també té grans dificultats en el tema de Bolonya, per solidaritat de dia hauria de ser aquí el conseller Huguet! Perquè se li barrejaren les manifestacions i no sabrem quina és quina, i encara les encolomaran totes a vostè. (*Veus de fons.*) Oh!, és que de preguntes n'hi ha unes quantes!

Vostè ens diu: «Amb el desplegament del pacte també hem millorat molt la privada, la concertada.» Doncs, com és, senyor conseller, que hi han unes declaracions i uns escrits penjats a la web que diuen des de la mateixa concertada «després de tot el que hem treballat i el que hem acordat només rebem males notícies del departament: unitats que no es volen concertar, ràtios que es volen disminuir, repartiment escandalós de les subvencions per a les federacions d'AMPA de 85 a la pública, 15 a la concertada; dificultats per escriure; centres, subvencions que no arriben; vetlladors atorgats que no es paguen, etcètera.

Com és que en aquests moments encara tenim unitats per concertar que vostès els les deneguen perquè, més enllà de dir que volen compartir amb la iniciativa social concertada el projecte educatiu del país, resulta que continuen amb aquell 90 a 10? Per què aquest any la concertada a Catalunya no podrà créixer ni una unitat, tenint els edificis fets i pagats, havent-hi demanda? No em digui que el Pacte nacional s'està aplicant i satisfent a tothom. Jo li dic que hi ha una estratègia oculta, que hi ha una estratègia que no coincideix amb els discursos públics; però és que, a més, ens temem que aquesta estratègia no té el suport que hauria de tenir.

Miri, senyor conseller, nosaltres li ho hem dit des del primer dia: som conscients que la societat ha canviat. L'escola necessita noves il·lusions, noves orientacions; no són fàcils, per això hem abordat la LEC amb aquesta responsabilitat, una d'elles ha estat abordar d'una manera clara el govern dels centres públics. Vostè és una llàstima que no hagi sigut conseller des del primer dia d'aquest Govern, perquè és que a la LOE poder professionalitzar la direcció de la pública va ser una petició

nostra que els seus socis van intentar que no arribés a bon terme, i no hi va arribar, evidentment, la vam deixar a mig camí. Després, ve el conseller i diu: «Aquests s'han de professionalitzar.» Ara, tampoc no els cremi, senyor conseller! Vostè retira les hores extres perquè veu que això és inassumible, tal com s'ha plantejat, i diu: «Però ja ho parlaré amb els directors.» Home, no em comprometi ara la figura dels directors perquè l'hem d'anar a potenciar. Altra cosa és: si de veritat creiem tant amb els directors, què ha fet la conselleria per aconseguir que en lloc de tenir un 50 per cent de centres amb directors de candidatura i de projecte en tinguéssim el cent per cent? Veu com hem alterat l'ordre? Primer havíem d'anar a enfortir les direccions i després poder responsabilitzar les direccions de prendre decisions, i no dir «que reparteixin hores extres als directors» quan no tenim directors.

Per tant, senyor conseller, jo li reitero la pregunta, que crec que és el que tothom avui es planteja, sigui quin sigui el resultat de la vaga d'avui, sigui quin sigui el resultat de les dues vagues i de les barreges que hi podran haver entre Bolonya i vaga d'ensenyament, la pregunta és: demà què pensa fer?

Jo, de moment, el que li puc dir és el que farem nosaltres: Convergència, amb vostè, senyor Maragall. Convergència i Unió, amb vostè, senyor Maragall, practicarà la vaga «a la japonesa»: treballar amb el ritme que ens hem marcat perquè la Llei d'educació acabi amb bon camí. Nosaltres no farem vaga, la farem «a la japonesa», ja li ho he dit; i ens ho prenem molt seriosament, ara, després d'aquesta vaga, encara més. Ara, rectifiqui en allò que hagi de rectificar, dialogui amb qui hagi de dialogar, no renunciï perquè sí, jo no li demano que deixi que...

El vicepresident segon

Honorable diputada, si us plau...

La Sra. Rigau i Oliver

...acabo, senyor president. Jo no li demano que deixi la piscina que s'ompli, ni que deixi de governar, li demano que governi bé.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputada. Pel torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Sí. Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a veure, amb relació a la vaga més concretament. Som-hi! En poca estona tindrem dades definitives, eh? Jo vull manifestar avui amb relació a la vaga, primer, la meua primera preocupació és per als pares i mares, per a les famílies, per als mateixos alumnes afectats, injustament afectats, que no tenen, evidentment, cap altra responsabilitat que ser ciutadans d'aquest país, amb el dret absolut de ser atesos en el seu dret a l'educació.

En segon lloc, el meu respecte per als mestres i professionals que han fet vaga, el meu respecte i l'afirmació rotunda de la legitimitat de la seva decisió. En tercer lloc, el meu respecte per als que no han fet vaga, que en són moltíssims, veurem quants en poca estona. I, en quart lloc, la meua determinació per seguir governant el canvi a l'educació d'aquest país des d'avui mateix, des de demà també, amb la mateixa convicció, amb la mateixa fermesa i amb el mateix contingut, i amb la mateixa determinació per dedicar totes les forces que calgui a guanyar, efectivament, la comprensió, la complicitat, la coincidència de la immensa majoria dels mestres i professors d'aquest país, que jo sé que és aquest element imprescindible per tirar endavant l'estratègia que hem dissenyat.

És natural o no que una estratègia de canvi en profunditat com la que representem generi, en un primer moment, temors, incomprendiments, recels, desconfiances...? Sí, és natural. És això un motiu suficient per aturar-la, per esperar a vèncer aquestes actituds? No, no ho és. El que hem de fer és actuar, efectivament, amb encert en la conducció de l'estratègia i al mateix temps amb el màxim esforç de guanyar, de recuperar, de construir els elements imprescindibles de confiança i d'enfortiment d'aquesta estratègia.

Miri, algunes dades, eh?, per entendre on som i el que hem fet en aquesta línia, a més del que hem dit abans. Per cert, senyora Rigau, hi haurà increment d'unitats concertades aquest any, n'hi haurà, no s'ha acabat el procés de gestió d'unitats concertades. De manera que, si us plau, no es precipiti, esperi a tenir, i que els ho demano també als titulars d'escoles concertades, que legítimament estan inquiets –que legítimament estan inquiets– que atenguin el final d'aquest procés.

Miri, en aquests anys, des del 2003 fins ara, el nombre d'alumnes en aquest país ha augmentat..., quan? El 17 per cent, el nombre d'alumnes; és moltíssim per a un país normal el 17 per cent en cinc o sis anys! Cent cinquanta mil alumnes més com a mínim. El nombre de grups, el nombre d'aules, ha augmentat més, perquè la mobilitat i la distribució d'aquest alumnat no és homogènia: el 27 per cent. Hem passat..., tenim ara trenta mil aules, trenta mil grups escolars funcionant. El nombre de professors, el nombre de contractats ha augmentat el 35 per cent en aquest mateix temps: alumnes, 17 per cent; professors, 35 per cent. Estem avui a seixanta-sis mil i escaig. El pressupost del departament ha crescut un 76 per cent en aquests anys. És el pressupost que cap Administració pública europea ha incrementat en aquesta proporció en aquests anys, el que més ha augmentat és el nostre.

L'esforç pressupostari dedicat a retribuir els docents d'aquest país, el que hi dediquem com a conseqüència positiva que jo reivindico i de la qual m'enorgulleixo, de desplegament del Pacte nacional per a l'educació, ha significat augmentar la retribució als nostres professors un 89 per cent en el seu conjunt. Disset, 27, 35, 76 i 89.

El nombre de càrrecs atribuïts reconeguts en aquests professionals –tutories, responsabilitats de coordinació, departaments, direccions, equips de direcció, etcètera–

ha passat de 14.200 a 61.000, i això és també conseqüència positiva, és professionalització, és millora de les condicions laborals i professionals en què els nostres mestres i ensenyants exerceixen la seva funció.

Jo estic convençut que compto, al servei d'aquesta estratègia, al servei d'aquestes dades i les que han de seguir creixent, les que preveu la memòria econòmica de la llei, comptem amb un magnífic dipositari, que és la Llei d'educació de Catalunya; que comptem –no s'enganyi, senyora diputada– amb un govern decidit a tirar endavant aquesta estratègia, amb un govern absolutament decidit a tirar-la endavant i a compartir-la –i a compartir-la no vol dir assistir-hi, vol dir ser-hi, amb veu pròpia, amb criteri i amb participació, i això enriqueix el procés–, i amb un parlament que, com s'està començant a demostrar, recolzarà aquesta estratègia, recolzarà aquesta llei per una amplíssima majoria, en la qual estic convençut que vostè també hi serà, perquè ha treballat bé al servei d'aquest objectiu de país, que compartim.

Gràcies, senyora diputada.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica (tram. 300-00194/08)

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per coadjuvar a superar la crisi econòmica. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, l'objectiu d'aquesta interpellació és el de centrar-nos en una de les mesures, una de tantes i tantes de les que creiem que s'han d'impulsar per fer front a la crisi, com és la de l'austeritat; austeritat per part del Govern, austeritat per part de l'Administració. Per fer front a una situació de crisi, tan important com les accions i les actuacions destinades a superar-la, tan important com això ho són també les actituds amb les quals els governs les afronten, actituds i actuacions. I en aquest cas concret és més clar que mai.

Una real i efectiva política d'austeritat relliga diverses coses. Per una banda, permet alliberar recursos que poden ser prescindibles, per destinar-los a qüestions absolutament primordials en aquests moments, ja sigui per reactivar l'economia, ja sigui per fer front a les enormes conseqüències socials d'aquesta. En segon lloc, unes polítiques reals d'austeritat serveixen per enviar un missatge molt clar que les institucions i els governs no sols

demanen sacrificis a la gent, sinó que també s'apliquen aquests sacrificis, aquest estar-se de coses que no siguin del tot necessàries, i que tota despesa que efectua respon a una necessitat prioritària inajornable. Serveixen també per això les polítiques d'austeritat, per enviar missatges de confiança i de credibilitat a la gent. I finalment, també, i també com passa a la vida mateixa dels ciutadans, al final de tot, de tot, si no hi ha austeritat es dona una relació causa-efecte, si puja més la necessitat de pagaments que la capacitat per fer-hi front, es dona la relació causa-efecte de l'entrada a la dinàmica de la morositat, i aquesta resulta inevitable.

És de tot això que volem parlar, conseller. I en volem parlar perquè constatem que les polítiques d'austeritat del Govern no es mouen, com ja és costum i tradició en el Govern tripartit, del terreny de l'anunci i la proclama. Anuncis reiterats i cíclics, a cops d'efecte, de paquets de mesures cada ics temps, però que el seu compliment i la seva efectivitat ja són figures d'un altre paner.

Ho he dit en més d'una ocasió: vostès pateixen d'un defecte, i és que es pensen que un cop aprovada una cosa o anunciada aquesta, digui's una llei o digui's un paquet de mesures, la realitat es transforma automàticament. I no és així. O això, o bé estarem davant de l'anunci per l'anunci per sortir del pas. I aquí ens trobem, en una o altra lògica o amb les dues alhora.

I ho dic perquè les dues mesures principals –i dic «principals» perquè el mateix Govern va dir que les sintetitzaven totes, sintetitzaven la resta– vostès no sols no les estan complint, sinó que la dinàmica que hom constata és just la contrària. Vostès al juliol van anunciar reducció de les partides de la despesa corrent, que tot i ser necessària, segons el Govern, no es consideren imprescindibles, i mesures de contenció del creixement de les plantilles de personal, excepte els serveis essencials. Doncs bé, a criteri nostre, ni l'una ni l'altra s'estan complint, ni amb el rigor, ni amb la contundència, ni amb l'efectivitat, ni amb la realitat que una situació com l'actual requerria.

Començant per la segona, la referida a posar aturador al desmesurat increment de contractació de personal, ens sorprendrà constatar com el comentari entre els funcionaris de la Generalitat a hores d'ara encara seria aquell de: «No paren de contractar gent, no para d'entrar gent.» I ja sigui per capítol I o ja sigui per capítol II, que també n'han esdevingut uns experts, això segueix sense aturador. Ens sorprèn veure com, per exemple, en aquests primers mesos de l'any, sense anar més lluny, no paren de convocar places de personal; això sí, sense la publicitat al DOGC, però sí a la intranet, a la borsa de treball, i places que no són ni per baixes ni substitucions de personal imprescindible, ni per cobrir places ja existents, ni per crear noves places de mestres, metges o mossos. Són places de tot tipus, des de nous tècnics de gestió per aquí, nous responsables de coordinació d'allà, places de suport a la gestió, administratius, etcètera. Se sumen per desenes. Aquest és el seu concepte d'austeritat? Totes són absolutament imprescindibles? Des del nostre punt de vista ja li diem que no. I fets com aquests confirmen que una cosa són els anuncis i l'altra la realitat.

O sorprèn també que en aquest àmbit del personal, en el moment en què la crisi es confirma que supera totes les previsions, el gener d'aquest 2009, ens sorprèn veure com el Govern acorda ampliar el concepte de despeses i dietes de representació i ampliar-ne els possibles beneficiaris; un acord del Govern sense la més mínima referència ni a la necessitat d'austeritat ni a cap mena de filtre nou d'autorització prèvia. Aquest és el seu concepte de dinàmica d'austeritat? Acords d'aquests ajuden a combatre la despesa prescindible? Segur que no. I fets com aquests també confirmen que una cosa són els anuncis i l'altra la realitat.

Però si agafem el capítol II encara és més greu; aquí ja ni dissimulen. Vostès segueixen nedant en l'abundància. Si no, segons quines actuacions, segons quines despeses, serien difícilment explicables. Primer de tot, si de veritat volguéssim controlar la despesa corrent, en comptes d'incrementar l'import en què no cal fiscalització prèvia, el que farien és reduir-lo, i vostès, any rere any, el que fan és incrementar-lo. I, és clar, si el control de moltes i moltes despeses, petites o grans coses, i que totes sumen i sumen molt, es fa després, doncs, aquest control és impossible.

Però si agafem les despeses grosses veiem com el sacrifici d'estar-se'n de fer coses o de reduir el cost o d'ajornar-ne algunes és inexistent. Però com que diuen que val més una imatge que mil paraules, i situat en aquest cas la imatge més fidedigna, sense anar més lluny, és el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, si l'analitzem dia a dia veiem massa sovint despeses que ratllen la provocació.

Per exemple, l'endemà, just l'endemà que el president de la Generalitat fes la conferència al Cercle d'Economia i proclamés l'austeritat i demanés sacrificis com un dels pilars bàsics per fer front a la crisi, l'endemà, just l'endemà, el Departament de la Presidència licita un contracte per a la creativitat i producció d'una campanya marc institucional de foment de pràctiques i actituds cíviques i ambientals responsables, 600.000 euros, l'endemà que el president de la Generalitat demanés sacrificis a la gent. Al diari oficial: Pla de mitjans de la campanya de promoció de la Setmana Sostenible i Segura, 600.000 euros. Aquest dilluns: elaboració de dos números ordinaris de la revista de l'Agència Catalana de Joventut, del Departament d'Acció Social i Ciutadania, 187.000 euros, IVA exclòs; just després de proclamar l'austeritat i sacrifici el mateix president. Això és predicar amb l'exemple? Això, per nosaltres, és una provocació.

I si ens remuntem, no d'ençà del juliol, que n'hi hauria infinitat d'exemples, no, no, no, no, sinó a aquestes darreres setmanes, aquest primer trimestre, aquests primers mesos, els exemples no s'acaben, en podem citar molts: servei de disseny, maquetació impressió i manipulació de vint-i-cinc opuscles de novetats editorials, «Tasta'm», 350.00 euros; confecció d'una relació de productes regal de l'EAJA 200.000 euros, IVA exclòs –«que la crisi la pagui la banca», està bé; serveis tècnics d'impuls i seguiment del Pla estratègic sobre els usos i la gestió del temps a la vida quotidiana durant l'any 2009, 155.500 euros,

IVA no inclòs; realització d'un estudi –que segueixen, eh?– amb relació a la prospecció del mercat en l'àmbit del joc de l'EAJA, 110.000 euros, IVA exclòs; contractació... Ahir en vam parlar, i deia que hi havia la necessitat de canviar el nom d'Adigsa; doncs, no es nota massa, perquè aquí diu: «Contractació de la creació, disseny i execució de la identitat visual d'Adigsa», 197.000 euros, IVA no inclòs. I podríem seguir amb infinitat d'exemples, però la limitació de temps ens ho impedeix. Tots, exemples aquests, que els desmenteixin, a vostès i els seus paquets de mesures, tan anunciats i tan proclamats d'austeritat. I això desespera molta gent, que pateix, i molt, que se les veu i que se les desitja i no veu el més mínim sacrifici d'austeritat per part del seu govern.

I tot això, la manca d'austeritat sumada a la disminució dels ingressos, al final té moltes derivades. Si s'estira més el braç que la màniga, s'entra de cap en el terreny de la morositat. I llavors ningú tampoc entén que facin tants discursos sobre la necessitat de lluitar contra la morositat i, en canvi, la mateixa Administració de la Generalitat visqui instal·lada en la morositat. I això ho diu Convergència i Unió i prou? No, ho diuen les cambres de comerç, ho la Pimec i sobretot –i sobretot– ho diuen molts i molts proveïdors i creditors que en pateixen les conseqüències.

I sap, conseller, què és el que més desespera molta gent i molts proveïdors? Que vostès surtin aquí i allà i diguin que la Generalitat paga bé i paga a temps, cada dia una xifra diferent, quan vostès saben que això no és cert. I els desespera perquè ells en pateixen les conseqüències, de l'espera de mesos, en alguns casos, llargs mesos, per cobrar de la Generalitat. I no en són una excepció. No facin, conseller, fórmules barrejant tipus de pagament que després els doni una xifra més o menys arreglada; no s'enganyin, perquè si s'enganyen difícilment, difícilment podran resoldre el problema. Afrontin la realitat, impulsin mesures efectives per no perjudicar des de l'Administració moltes petites i mitjanes empreses, perquè això té un efecte en cadena, absolutament. No facin tants discursos que s'ha de posar ordre a la morositat, s'ha de posar seriositat en el mercat. Estableixin els mecanismes per pagar a temps, estiguin-se de moltes despeses, parin amb aquest dispendi que hi ha des de l'Administració de la Generalitat.

I per tot això, conseller, l'interpel·lem, per saber que en una crisi tan greu, tan profunda com la que tenim, de crisi econòmica amb greus conseqüències socials, si en aquest cas, en aquesta situació, en aquest context, per primera vegada vostès són capaços de passar del terreny de l'anunci i la proclama al terreny del compliment real de mesures clares, efectives i contundents, tant d'austeritat com de lluita contra la morositat de la mateixa Administració.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable..., honorable senyor..., il·lustre senyor president, senyors diputats, avui podia ser una bona ocasió per debatre realment un tema important amb el principal partit de l'oposició, si és que és capaç de resistir la temptació de caure en el traç gruixut, l'exemple tret de lloc, per tractar de donar una imatge distorsionada de la realitat. Perquè el tema objecte de la interpel·lació realment és important; o sigui, de quina manera el Govern està complint amb un objectiu que és un objectiu fonamental, i és el de, en un moment de crisi, donar exemple de rigor i austeritat en la gestió del pressupost. Efectivament, és important.

I perquè ho és –i perquè ho és– el Govern va voler fer d'aquest objectiu un dels eixos fonamentals, en el moment de fer el pressupost, junt, com vostès saben, amb altres eixos també molt importants: tractar de..., fer front, compensar la caiguda de l'activitat econòmica que s'està produint i, sobretot, paliar la situació d'aquells que pateixen més les conseqüències de la crisi. Però aquest és un dels eixos del pressupost.

Fixi's, ho hem de fer, és a dir, hem de donar un exemple de rigor i d'austeritat, a la vegada que no hem de confondre això amb retallar qualsevol despesa, compte!, que de vegades hi ha la temptació, per part dels que critiquen, de caure en aquest error. Al revés, ara més que mai és imprescindible la despesa pública, aquí i a tot arreu del món, com vostè està veient, suposo, si treu el cap per la finestra i mira el que passa al món.

És necessari l'estímul fiscal, és a dir, pressupostari, per mantenir l'activitat econòmica, de manera que no es pot matar tot el que és gras, i li demanaria a vostè que mirés d'evitar-ho. Però per descomptat que a la vegada que es fa això l'Administració, més que mai, ha de gestionar d'una manera eficient els recursos públics, perquè està demanant sacrificis, és cert, i els ha de fer. I allò que altres vegades pot passar més o menys, perquè es diu: «Mira, hi ha una situació que va bé», igual que les empreses i els particulars quan hi crisi no s'ho poden permetre, el mateix és veritat per a l'Administració. Sempre ha de donar exemple de rigor i austeritat, l'Administració, no només quan hi ha crisi, eh?, sempre, perquè està administrant diners públics, dels contribuents. Però quan hi crisi, més. Perquè a tots els altres valors que s'han de predicar de l'Administració se'ls afegeix el que vostè deia, que és cert, que és el de l'exemplaritat. Escolti, i això és el que està fent aquest Govern.

Vostè diu: «El que és important no són els paquets de mesures i tal, sinó aplicar-les.» Per descomptat que sí! És el que estem fent i és el que estem predicant. Perquè algú de vegades confon l'aplicació de les mesures amb l'anunci de les mesures; es pensa: «Ara ja està, ja hem anunciat el pla, ja està fet tot.» No, no..., ara comença la feina, que és aplicar-les.

Ara, deixi'm dir, nosaltres vam ser..., com els primers a acceptar la gravetat de la crisi, és a dir, amb el realisme, com els primers a fer-hi front, i sempre hem dit també: el que és important és aplicar-les, les mesures, no anar fent

paquets de mesures cada setmana. Perquè sap què passa, al final, si en fas un cada setmana? Que així que fas el següent el de la setmana anterior queda devaluat ja, queda obsolet, i al cap d'uns quants paquets també el de la mateixa setmana, perquè tothom dona per descomptat que la setmana següent en farà un altre. De manera que el que és important és aplicar-les, i és el que hem fet.

Ho hem fet, sobretot, amb dues orientacions molt importants: una, la contenció de despesa en un conjunt de partides que, realment, sent necessàries –sent necessàries–, en un moment com l'actual poden ser objecte d'una major contenció, d'una major austeritat. I per això es va aprovar la retenció del 25 per cent dels crèdits inicials en tot un conjunt d'activitats pressupostàries, d'aplicacions, el mes de juliol de l'any 2008, 15 de juliol de 2008.

Aquest Govern va prendre la iniciativa, va dir: «No, en tot aquest conjunt de partides retindrem un 25 per cent dels crèdits.» I així es va fer. Repassi vostè les dades. Escolti, vostè que té tant d'interès a ser informat de moltes coses..., sap que nosaltres sempre l'atenem d'una manera irreprotxable, li donem tota la informació que necessita. Aquesta, la hi donarem, si la vol més precisa. I així a la pròxima interpel·lació que faci la farà més ben informat. El 25 per cent de les retencions s'han fet en totes les partides en què es van fer i això ha suposat una reducció de despesa l'any anterior de 73,1 milions d'euros, que es consolida aquest any. O sigui, aquesta retenció va ser la base a partir de la qual es va fer el pressupost d'aquest any en tot aquest conjunt de partides, que són «Premsa, revistes, llibres i altres publicacions», «Exposicions, certàmens i altres activitats de promoció», «Atencions protocol·làries i representatives», «Publicitat, difusió i campanyes institucionals», «Organització de reunions, conferències i cursos», «Estudis i treballs tècnics» i «Despeses de publicacions», deixant fora, això sí, estudis i treballs tècnics corresponents a obres de GISA, de Regsa i de l'ACA, perquè, de fet, corresponen a capítol VI, de fet, són inversió, encara que figuren en el capítol II, i per tant estan intrínsecament lligades a l'activitat inversora, que és necessària i que la volem mantenir, d'aquestes tres entitats.

De manera que, pel que fa a la primera direcció en la qual s'han fet aquestes polítiques, s'està complint irreprotxablement. Miri vostè amb relació a altres administracions o a altres actuacions en altres moments d'aquest mateix Govern.

Segona gran direcció en la qual s'han volgut adoptar mesures d'austeritat: pel que fa al personal; mesures de contenció de la despesa de personal, que ja es van adoptar també a l'Acord de govern del 15 de juliol de l'any passat i s'han ampliat i potenciat encara més en el pressupost de l'any 2009.

Quines? Primer, no substitució del personal dels departaments que causa baixa per jubilació, excedència o finalització del vincle laboral, que s'està fent. Segon, limitació a iniciar processos per cobrir els llocs de treball dotats pressupostàriament però que es trobin en situació de no ocupats, amb algunes excepcions que valora la

Comissió de Coordinació Corporativa. O sigui, la norma és: «No es pot fer.» Hi ha excepcions a vegades en què és imprescindible fer-ho? Es valora, el departament ho ha de demanar, ho ha de justificar i la Comissió de Coordinació Corporativa n'informa favorablement.

I després d'aquestes dues mesures, en el pressupost del 2009, es van adoptar un conjunt de mesures de contenció de l'increment de plantilles, i s'ha dit, pràcticament de congelació de plantilles. Les plantilles no poden créixer, excepte d'uns casos concrets: són 379 llocs de mossos d'esquadra, 208 llocs per a la resta del personal, cosa que representa al final un increment de 171 llocs sobre els 178.948 llocs del conjunt de la Generalitat, entitats autònomes, CatSalut, ICS i ICASS. O sigui, aquest és el, segons vostè, enorme increment de personal, aquesta espècie de desbordament d'increment de plantilles, d'exemple de descontrol que s'està produint a la Generalitat: 171 llocs de treball sobre un total de 180.000. Perdoni.

I li tornaré recordar el que ja vaig dir un altre dia: compte a donar segons quina imatge de la nostra funció pública, que és exemplar, perquè nosaltres prestem sobretot serveis a les persones amb persones. També quan es diu: «Sembla mentida, 180.000...», o 230, si compta tot el perímetre del sector públic. Doncs sí, és clar, escolti'm, és que aquí els serveis d'educació, de salut, serveis socials, de seguretat, de presons els presta la Generalitat i els presten persones. I ara estem congelant i estem contenint. Però si vostè mira els números, mira les xifres, el volum d'ocupació pública en aquests àmbits que té el Govern de Catalunya és bastant inferior, per descomptat, al que tenen altres comunitats autònomes espanyoles, que no posaré com a exemple, però també al que tenen molts altres governs com el nostre a altres llocs. De manera que s'ha de fer un reconeixement de tots aquests servidors públics.

I després hi haig d'afegir –la deixo per al final– congelació dels sous dels alts càrrecs i directius del sector públic, que s'ha aplicat per a l'any 2009. Escolti'm, i no es tracta aquí de donar exemples ni lliçons a ningú, és el que toca fer, eh?; de manera que s'ha de fer. Però, home!, aquesta és la realitat.

Miri, senyor Turull, aquesta és la realitat. I jo la veritat és que encara estic..., no li diré perplex, perquè escoltar-lo a vostè fa que..., com que ja l'he escoltat moltes vegades, que em costi quedar perplex, però una mica sorprès, no?, de com agafant d'aquí i d'allà, quatre o cinc estudis, dictàmens i informes pretén treure'n una conclusió sensacionalista del grau de descontrol i de falta de coherència d'aquest Govern.

Home, jo li demano que donem una imatge ponderada de la realitat, que no juguem amb aquestes qüestions, que no ajudem a projectar una imatge d'una administració de la Generalitat que..., com li ho diria?, que hi ha coses rares, que no hi ha un pam de net, que s'abusa del que no s'hauria d'abusar.

Siguem objectius, anem a corregir allò que s'ha de corregir, treballem a fons per fer-ho; ens trobarà a nosaltres al davant. Qui es pensa que està més interessat amb el fet que la Generalitat sigui un exemple des de tots els

punts de vista sinó el Govern de la Generalitat? Treballem junts per a aquest propòsit. I no tracti d'anar creant una imatge que no es correspon amb la realitat, que és distorsionada, que és tendenciosa, que és dolenta i que ens fa mal a tots...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...a totes les institucions del país.

El president

El senyor diputat pot fer la rèplica.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, sempre..., permeti'm que li ho digui, vostè tampoc ni em deixa perplex ni em sorprèn, sempre, quan la crítica és a vostès, fa mal a tothom i a la institució; quan a nosaltres se'ns diu de tot, és el que toca.

La seva resposta, el de sempre: gesticulació, gesticulació i gesticulació. Escolti, no he buscat d'aquí i d'allà. Miri, tot això..., perquè tot això són anuncis que han anat sortint des del juliol; no és un aquí i un allà, tot això són anuncis que han anat sortint des del juliol que nosaltres considerem que són despeses perfectament prescindibles, ajornables o reductibles. Molta gesticulació, molt anunci, moltes dades genèriques, etcètera.

Escolti, s'ha de predicar amb l'exemple, conseller; demanen sacrificis a la gent. Posaré més exemples, ho dic perquè trets de context..., no ho sé si trets de context. El 10 de març, d'ara, hi ha un contracte d'Economia i Finances –li deu sonar–: assessorament integrador per a la imatge i protocol de les activitats del departament. No sé si no en sou prou, 82.500 euros; no sé si en sou prou.

El mes de març, l'endemà que el president fes l'anunci de sacrificis: servei d'assessorament sobre la realització de determinades tasques de supervisió administrativa que té encomanada la Direcció General de Política Financera i Assegurances, del Departament d'Economia; setanta mil euros més, sense IVA.

L'11 de març: realització del seguiment i control de les subvencions atorgades –que no són prou gent?, que no són prou gent?–, de l'Institut Català d'Energia, del Departament d'Economia i Finances; cent mil euros.

L'Institut Català d'Energia una altra vegada: realització del seguiment i control de les subvencions atorgades, en aquest cas, a equips auxiliars; 160.000 euros, amb IVA inclòs.

Però què ens està dient? Si l'excepció és que retallin alguna despesa. Com el Departament d'Economia i Finances pot exigir control de la despesa si treu tot això? Que no són prou gent? Que no tenen prou de protocol? Escolti, nosaltres, a base d'analitzar dia a dia, al cap de mig any, no l'endemà, no al cap de dos mesos, al cap de mig any d'aquest famós paquet de mesures, venim

aquí i diem: «Això no s'està complint absolutament per enlloc.»

Escolti, el tema del personal, conseller. No es deixi enganyar, de veritat, conseller, no es deixi enganyar –no es deixi enganyar. Miri a la intranet, o que li ho mirin, miri la borsa de la Generalitat. No estem parlant de l'ICS, no estem parlant de serveis socials, no facin aquesta demagògia. Miri tot el llistat de places que han anat sortint que no tenen res a veure amb les propostes que vostès van dir que només autoritzarien. Per tant, escolti, conseller, no es deixi enganyar.

O el decret de les dietes. No seria normal que en tota aquesta despesa de dietes i de representació haguessin posat una referència al tema de l'austeritat, que haguessin ampliat el que és la fiscalització prèvia, és a dir, que costi, a aquells que tenen el perill de passar-se en alguna despesa, doncs, que no se'ls posi fàcil, que no se'ls posi gens a l'abast.

Escolti, conseller, tot això són fets. Vostè ha sortit aquí a dir paraules, però tot això són fets. Jo si vol li entrego tots aquests diaris, tots aquests... Tot el que de vostè ha sortit eren paraules i no eren fets.

Veig que li sap molt greu que els diputats ens vulguem documentar. Potser volen que nosaltres fem una oposició com la que feien vostès: sense documentar-se i acusant, així, sense tenir cap mena de prova ni de constatació del que passava. Potser els agradaria que féssim una oposició com la que havien fet vostès. Nosaltres som una mica més seriosos, conseller: ens volem documentar –ens volem documentar.

I els vaig dir, en tot aquest tema, com que vostès estan callats, estan amagats, si vostès no parlen, parlarem nosaltres. S'ha acabat l'hora de les explicacions, comença l'hora d'assumir les responsabilitats, conseller. No frivolitzi en aquest tema, no frivolitzi, que a vostè se li ha girat feina en el seu departament, que això ho comença a explicar molta gent, que aquest és un país petit; no frivolitzi, no faci conyeta amb aquest tema dels informes i dels estudis.

Vol que li ensenyi més paradigmes de la coherència del tripartit en el que és el missatge de sacrifici i austeritat a la gent? Això és la mostra emblemàtica del sacrifici del Govern? Divuit mil opuscles d'aquests –divuit mil opuscles d'aquests–, 140.000 euros... Això sí, el tripartit quan és coherent, ho és del tot: amb la corresponent bossa de plàstic, perquè també l'evolució havia de ser d'anar eliminant bosses de plàstic. És a dir, el tripartit quan és coherent... (*Remor de veus.*) No, no..., vagin, vagin dient.

Conseller, ni una paraula de la morositat. I vostè sap, conseller..., i vostè sap, conseller, que, si s'estira més el braç que la màniga, si baixen els ingressos i pugen les despeses, i sobretot despeses com aquestes, que sumarien milions d'euros... Miri's el DOGC, agafi algú del seu departament, no contracti ningú, agafi algú que li sumi tots els anuncis de contractació de la Generalitat que, segons el criteri d'aquesta persona, la primera que agafi, podrien ser reductibles, prescindibles o ajornables, i veurà els milions que pugen.

I de la morositat no ens n'ha dit ni una paraula. Conseller, prou gesticulació. Li agafem la mà; presentin esmenes a la moció que presentarem. Si de veritat diu que hem d'anar junts i ha de ser una cosa que ens hi hem de posar d'acord i que és un tema important, presentin esmenes a la moció que nosaltres presentarem –ja la presentarem perquè no sigui una moció per ser rebutjada directament–, presentin-hi esmenes. Això seran fets i no seran paraules i gesticulacions, que és el que fins ara veiem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyor diputat, senyors diputats..., home, quan pujo a aquesta tribuna tracto de fer servir la paraula, certament. I a més, com li ho diria?, amb molt orgull, no?, i amb molt honor, perquè crec molt en la força de la paraula i sobretot de la paraula en un parlament. Al Parlament venim precisament a dir-nos paraules, de manera que sí: aquí, la paraula, i quan governem, fets. I això és el que hi ha.

Paraules, d'altra banda, que volen ser respectuoses, fins i tot amb aquells que no ho són, com vostè quan parla de «del silenci a l'engany, de l'engany a la manipulació i de la manipulació a l'ocultació de dades». Pensi-hi –pensi-hi–, després miri's al mirall i pensi si s'agrada, no? «Silencis, enganyos, traves, ocultació de la informació a aquest Parlament...» Miri's al mirall i després no cal que ens ho digui; digui's si s'agrada, s'ho diu a si mateix: «M'agrada? Això és el paper d'aquest Parlament? Dels diputats?»

Miri, no faré servir paraules que..., que les tinc a la punta de la llengua, perquè estic aquí al Parlament, m'entén?, i jo a vostè el respecto, fent la seva feina; respecti vostè també: els membres del Govern i les institucions del país.

I empastifar no és bo! –empastifar no és bo. I utilitzant un informe d'aquí i un d'allà, el títol no-sé-què, per anar dient «no hi ha un pam de net», no és bo. I no és veritat. I si un govern ha donat un exemple de transparència és aquest. Escolti'm, perquè toca, i perquè és el que s'ha de fer. I estem orgullosos d'haver-ho fet, perquè els que vinguin segur que mantindran aquest nivell. Perquè és el que toca i el que s'ha de fer.

I no projecti una imatge que no correspon a la realitat, que és dolenta per a aquesta institució, és dolenta per a la política i és dolenta per a aquell que ho fa. No ho faci, perquè no correspon a la realitat. Vostè ara ha agafat un reguitzell de títols. Però quin valor tenen? Que sap, vostè, què s'està fent amb aquests informes? Que ha valorat el criteri d'oportunitat d'aquells gestors que tenen la responsabilitat de fer-ho?

El Govern adopta polítiques i són: hem de reduir la despesa en un 25 per cent en aquestes partides. I ho fa. Comprovi-ho. I retén els crèdits! Ara, escolti'm, reduint el 25 per cent en aquestes partides són els gestors, lò-

gicament, els que han de valorar el criteri d'oportunitat per si això s'ha de gastar amb aquest informe o amb aquell altre. O serà vostè que venint aquí i agafant ara un títol, ara un altre, gesticulant, fent les inflexions de veu oportunes, buscant després el titular a la premsa, aconseguirà que sembli que aquell informe és una absoluta frivolitat. Home! Això és seriós? Això ajuda les institucions? Pregunto. Això ajuda les institucions?

El Govern ha de fer política, ha d'adoptar mesures i les ha d'aplicar, i és el que fa reduint el 25 per cent. Després, escolti'm, home!, evidentment que és discutible un criteri d'oportunitat. Evidentment, tothom té dret a discutir els criteris d'oportunitat, però són criteris d'oportunitat, que és el gestor el que ha de valorar. I li demano que m'accepti això que és tan elemental.

Plantilles de personal. Home! Escolti'm, vostès estan fent aquí tot tipus d'escenificacions. Miri, la plantilla de personal són 179.119, ha augmentat en 43.297 des de l'any 2003 a l'any 2009, dels quals 36.979 –és a dir, pràcticament 37.000– són personal educatiu, de Salut, de Bombers, de Mossos i de Justícia. I després el que ha passat és que s'ha consolidat a l'hora de dir quanta plantilla tenim, 115 entitats que abans ens constaven a part. I vostès ho posen tot junt, i diuen «han augmentat en no sé quant...» De nou li dic el mateix: És mala informació o són ganes de donar una imatge distorsionada?

I perquè no em digui que no parlo de morositat. Escolti'm, de morositat, naturalment que en parlem, i també de nou li dic el mateix. Nosaltres estem exactament –i quan vulgui li ensenyarem les dades, que estan a la seva disposició, les hem ofert ja en aquest Parlament– amb setanta dies de retard en els pagaments, els mateixos que fa un any, que fa dos anys i que fa tres anys; molt per sota d'altres comunitats autònomes.

I, escolti, a mi m'agradaria pagar al comptat? Sí, que m'agradaria. I entenc que hi ha empreses que avui pateixen aquest problema més que abans, perquè tenen problemes de finançament de circulants que abans no tenien. I això fa que s'agreugi la sensibilitat davant de qualsevol retard, però no confonem això amb la imatge que vostè està de nou projectant, que és «el Govern ha empitjorat els seus terminis de pagament». No és cert, no es correspon amb la realitat, està fent un esforç per reduir-los. I parli amb les organitzacions empresarials i patronals i li confirmaran, fil per randa, el que li estic dient.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passarem al següent punt...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials (tram. 302-00155/08)

...de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials. Pre-

sentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, avui presentem una moció de cinquanta punts, algú ens diu «escolta, senyor López, cinquanta punts una moció?» Doncs, sí, perquè no estem en una situació normal, estem en una situació anormal, extraordinàriament anormal. El 60 per cent de les famílies catalanes pateixen per arribar a fi de mes, 56.000 nou aturats en dos mesos, és a dir, tota la previsió del Govern de la Generalitat per a tot l'any, 56.000 aturats en dos mesos.

I per això, què hem de fer? Si el pressupost es va equivocar, el que hem de fer és canviar el pressupost. És lògic. I el senyor Montilla ens deia a la sessió de control del 4 de març: «Revisar el pressupost, què vol dir això?» El senyor Montilla ens demanava què vol dir revisar el pressupost? Revisar el pressupost el que vol dir és que hem d'escollir entre que qui s'ha d'estrènyer el cinturó han de ser els ciutadans, o qui s'ha d'estrènyer el cinturó ha de ser l'Administració. Això vol dir, això vol dir revisar el pressupost. I vostès, el Govern, han optat perquè s'estrenyin el cinturó els ciutadans.

Si vol li puc recordar les mesures que hem aprovat i que s'han aprovat per a aquest any: la reducció del 3,5 per cent de la despesa en les escoles públiques, reducció del 3,5; la reducció de les polítiques de dependència, tant de Madrid com de la Generalitat de Catalunya; la congelació de les polítiques familiars, almenys de les prestacions a les famílies amb fills a càrrec; la reducció de les prestacions per a transport escolar, per primer cop en la nostra història s'exigirà el copagament a les famílies per al transport escolar en una època de crisi; o la reducció, la congelació de la construcció de llars d'infants i de residències.

En canvi, el pes de l'Administració s'ha apujat, i si no podem parlar dels alts càrrecs, de l'augment dels alts càrrecs, de l'augment dels sous, no aquest any, però sí, aquesta legislatura, que han augmentat per sobre de la despesa per alumne a les escoles. Per tant, hi estem d'acord, no hem de reduir la inversió productiva, el que hem de reduir és precisament la inversió improductiva, perquè del que estem convençuts és que quan hi ha crisi, en època de crisi, els recursos és millor que els tinguin les famílies i que els tinguin les empreses.

Per això proposem cinquanta punts, cinquanta punts destinats a les famílies. Les famílies de Catalunya no entenen si una competència és d'una administració o una competència és d'una altra administració. Si una conselleria està governada per Esquerra Republicana, per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa o pel Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. No ho entenen. El que volen són polítiques integrals. Perquè les famílies que s'aixequen al matí tenen fills, tenen nadons, per això proposem vuit mesures per a les famílies amb fills a càrrec. Els porten al col·legi –per això proposem cinc mesures per a la reconciliació de la vida familiar i escolar. Els intenten portar a una llar d'infants, la congelació..., recordem la conge-

lació de les llars d'infants. Sis mesures per assegurar el compliment dels compromisos del Govern amb les llars d'infants. És un escàndol, sis mesures per a les escoles bressol?

Aquesta és la realitat de les famílies. Tenen gent amb dependència i s'ha produït una congelació de la construcció de residències, cinc mesures per assegurar el compliment. És un escàndol, cinc mesures?

Han de conciliar la vida familiar i laboral. Dues mesures per assegurar la conciliació de la vida familiar i laboral. Pagen els seus impostos, sis mesures per a la reducció dels impostos a les famílies, sobretot amb fills a càrrec. I han de pagar també, i sobretot les famílies joves, els joves que volen construir una família, que també, n'hi ha, volen trobar el seu habitatge; quatre mesures. És un escàndol, tot plegat?

És clar, tot sotmetent-nos les cinquanta mesures. Però poc a poc, allò que afecta cadascuna de les parcel·les de la vida quotidiana de la gent, perquè el que hem de fer és parlar de la vida quotidiana de la gent, que és el que la gent, el que les famílies entén, no és cap escàndol.

I ens deia el senyor conseller: «Qui es pensa que no està interessat en l'austeritat?» Doncs, els seus socis de Govern, el seus socis de Govern, els Socialistes, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana. Si el primer que van fer quan van arribar al Parlament de Catalunya al Govern va ser ampliar la bancada, perquè no hi cabien tots els consellers! Què li diem? Escolti, mesures de reducció de la despesa. Redueixi les conselleries. Siguem eficients, reduïxin les conselleries. I ens diuen: «No, perquè, escolti, ja prou feines tenim amb els pactes polítics a què hem arribat.» És a dir, el Govern està més hipotecat pels cicles polítics que pels cicles econòmics. Així anem. Els alts càrrecs. Redueixin els alts càrrecs, 50 per cent. Si reduïm els alts càrrecs un 50 per cent, què aconseguim? El 25 per cent de reducció de la promesa del senyor Maragall l'any 2003. I ens diuen: «No, home, no! És que clar, hem de col·locar la gent del partit. I com que hem de col·locar gent de partit, de tres partits, no podem reduir.» És a dir, que estem en cicles polítics i no cicles socials.

O la reducció –acabo, senyor president– de la publicitat. I ens diuen: «No, home, no, que els líders dels partits, els líders dels partits actuals i passats s'han de fer la seva campanya i per tant, necessiten despeses en publicitat.»

En resum, presentem una moció ambiciosa per donar potència a les polítiques familiars, integrals a tot el Govern, i per fer una reducció, i perquè aquest Govern no sigui víctima dels cicles polítics i dels pactes polítics, sinó que sigui víctima dels cicles econòmics.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

No s'han presentat esmenes. Té la paraula per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibàñez

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, iniciava la seva interpellació el diputat López, que dóna peu a aquesta moció, formulant tres preguntes al Govern sobre el coneixement de la situació actual de les famílies catalanes, l'aplicació adequada del pressupost i la priorització de polítiques públiques per pal·liar la situació de les famílies catalanes, principals afectades de la crisi econòmica i financera que també viu aquest nostre país.

I, tal com es reflecteix, està clar que el Govern tripartit ni coneix la situació actual de la crisi de les famílies, ni aplica de manera adequada el pressupost per fer-hi front, ni prioritza polítiques públiques per pal·liar la situació d'aquestes famílies.

Prova d'això és aquesta extensíssima moció que avui ens ocupa, que recorda més les mocions a què el Govern tripartit ens té acostumats en els debats de política general, extensíssimes mocions, que, sigui dit de passada, amaguen més que mostren. I és que no n'hi ha prou a anar proclamant intencions, elaborant plans i emetent grans declaracions, si del paper no es passa a l'acció, a l'actuació de Govern, perquè de les grans promeses del Govern tripartit per ajudar a superar l'actual trànsgol que les famílies catalanes estan vivint, n'hem vist materialitzades ben poques.

El que sí que veiem és com s'incrementa dia a dia l'atur, com el nefast desplegament de la Llei de dependència –lleï que envaeix competències pròpies– s'aplica erròniament, i això fa que el conjunt de serveis socials, com l'atenció a la infància, l'atenció a la pobresa o la inclusió social quedin abandonats a la seva sort. Prova d'això és l'augment de demanda, per part de moltes famílies, per accedir a ajuts d'entitats privades, per tal de garantir els drets fonamentals, com és l'alimentació diària dels membres d'aquestes famílies.

Dit d'una altra manera, la mala aplicació de la Llei de dependència està abandonant a la seva sort la gent que nodreix i incrementa cada dia les anomenades cues de la gana. Altres mesures que han quedat al sac de les promeses del Govern tripartit i que, de ben segur, haurien ajudat a pal·liar els moments actuals de les famílies catalanes és l'augment tant en quantia com en l'ampliació de la franja d'edat dels ajuts universals per a famílies amb nens i adolescents, o la creació de places públiques per a la franja educativa entre el zero i els tres anys.

Mirin, només a la ciutat de Barcelona, el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de la ciutat han anat incomplint sistemàticament els convenis signats per a la creació de places educatives per a la franja de zero a tres anys. Possiblement ens diuen que les tenen totes programades, però escoltin, només programades. Perquè en els darrers cinc anys no han estat capaçes de crear ni el 50 per cent de les places conveniades. Per no parlar, per exemple, d'altres incompliments de convenis, també a la ciutat de Barcelona, amb els quals es comprometien a crear noves places de residències per a discapacitats, i que la mateixa síndica Malla ha hagut de denunciar en un recent informe la incapacitat d'ambdues admi-

nistracions implicades perquè no han creat cap de les places conveniades.

El fet que també hagin vulnerat el conveni per a la creació de deu residències per a gent gran, quatre de les quals havien d'estar construïdes en la immediatesa de la signatura del conveni l'any 2005, i el fet que a dia d'avui només una d'aquestes residències estigui en construcció, fa que des del Govern no es pugui garantir l'oferta de les prestacions de serveis que recull la Llei de la dependència, i que, per tant, el desplegament de la Llei de la dependència sigui lent, sigui erroni, i s'estigui aplicant erròniament.

Així, doncs, cal destacar que el compliment i la creació de tots els serveis que recullen aquests convenis incomplets, de ben segur haurien estat una mesura de prevenció que hauria pal·liat la situació de moltes famílies que, en l'actualitat, es troben en situacions que ratllen la precarietat.

L'honorable consellera abocava en el seu torn de resposta en la necessitat de la planificació de la programació territorial o de la promoció de places fins al 2012. Però quina esperança han de tenir els ciutadans afectats en l'obra de Govern, si la Generalitat no ha estat capaç, en cinc anys de Govern tripartit, de complir els convenis de creació... dels diferents convenis que abans els denunciàvem.

Miri, és per tots aquests motius que, tot i que trobem aquesta moció molt exagerada, tant en l'extensió com en el tractament d'alguns aspectes, no serà el Grup de Convergència i Unió qui s'oposarà a donar suport en aquelles mesures que advoquin per millorar la qualitat de la vida de les famílies afectades. Tot i això, els avancem que demanarem una votació separada, perquè creiem que en l'actualitat ni és el moment que el Govern hagi de redefinir algun dels noms dels departaments. Per tant, el que creiem nosaltres és que la principal tasca de Govern en l'actualitat s'ha de centrar en poder actuar en allò que no ha fet fins ara, en portar a terme totes aquelles actuacions que varen prometre i que mai no han vist la llum.

Perquè... –i acabo, president–, perquè si bé és cert que per esmenar i aplicar el que no s'ha portat a terme des del Govern requerirà temps, també és cert que el temps passa ràpid, però que per a moltes famílies catalanes els dies, les setmanes i els mesos s'estan fent eterns.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats, rebutgem la moció que ens presenta el Grup del Partit Popular principalment per dues raons que els explicaré. La primera raó, perquè és una moció que està plena de contradiccions, hi ha falta de rigor, està feta amb preses –es nota–, és de cara a la galeria i són propostes inviables i insostenibles. És així. I vull des-

tacar la major contradicció d'aquesta moció que és que no es poden abaixar impostos i incrementar els serveis a les prestacions en les polítiques socials. Fent els números, no quadren, sincerament no quadren. No s'ho creu ningú que puguem abaixar impostos i que, al mateix temps, s'incrementin els pressupostos en serveis i prestacions. És una cosa inviable. Per exemple, una altra contradicció en el que ens presenta és el personal, sobre el personal de l'Administració, que em sembla que ja ha escoltat el conseller Castells, que, precisament, l'increment de personal ha estat en mestres, metges i mossos, que, precisament, són aquests professionals que estan donant servei als ciutadans i a les ciutadanes.

Però, a més a més, també és contradictori perquè són mesures que són promeses fàcils, però que no són solucions. Jo entenc que en el Parlament en parlem, de la crisi, perquè és el principal problema que tenim en aquests moments. Entenc que a l'oposició no li agradi el que fa el Govern, però per sortir de la crisi no necessitem, precisament, més pessimistes ni necessitem, precisament, més alarmistes, i ho dic tant pel diputat del Grup Popular com per la diputada del Grup de Convergència i Unió.

La segona raó per la qual rebutgem aquesta moció és que el Govern actua, ha pres les mesures, ja les coneixen i treballem des d'un esforç que és adaptat en aquesta situació de crisi. Mesures que hem de classificar en mesures urgents i en mesures estratègiques, perquè les dues són necessàries: urgents per treballar en aquells problemes quotidians, en palliar els efectes de la crisi a les famílies i a les empreses; en definitiva, polítiques socials i també polítiques laborals, que també són socials. I també mesures estratègiques, per exemple, invertir en el capital humà, en dinamitzar el mercat de treball perquè sigui més qualificat; unes mesures estratègiques que no es veuran de forma immediata, però que són necessàries per sortir amb bones condicions d'aquesta crisi. Seixanta mesures, concretament, que ja les coneixen i que hem tingut prou ocasions de parlar-ne en aquest Parlament. Mesures que s'estan aplicant amb un pressupost de 7.750 milions d'euros. I jo els pregunto: això no és adaptar el pressupost de la Generalitat a la situació de crisi? 7.750 milions d'euros en seixanta mesures, tant urgents com estratègiques, no és adaptar les polítiques i el pressupost a la situació de crisi? Jo crec rotundament que sí.

Per fer alguna referència a algunes de les propostes de la seva moció, senyor diputat, concretament en polítiques socials. És abandonar les polítiques socials quan el ICASS, que és el principal instrument pel que fa a la gestió de la política social, de la despesa social, ha incrementat en un 146 per cent des del 2003 fins al 2009? És abandonar les polítiques socials això, aquesta mesura, aquesta postura, aquests instruments? És abandonar les polítiques socials l'atenció dels zero als tres anys quan s'ha augmentat del 2004, que hi havia un 15 per cent d'oferta pública, només, en el 2008 amb un 30 per cent d'oferta pública?

I la senyora diputada ens parlava dels convenis i de la realitat dels municipis, jo ho recordo. Jo formava part d'un ajuntament, i eren només els ajuntaments els que

estaven fent l'esforç de crear oferta pública d'atenció, d'educació per als nens i les nenes de zero a tres anys.

Polítiques adreçades a les famílies, que optem per una política molt més transversal, que ve a ser prop de 700 milions d'euros el que s'està adreçant des dels diferents Departaments de la Generalitat. O les mesures o les propostes que presenta per educació que les han presentat també com a esmenes a la LEC. Jo crec que és en la ponència on hem de treballar des del concert i no des d'aquestes postures a través d'una moció.

Per sortir..., senyors i senyores, per sortir de la crisi necessitem l'esforç col·lectiu, que ja va expressar el president Montilla: concertació, concentració i confiança. Necessitem crear confiança perquè també és una crisi en aquest sentit de falta de confiança. I la confiança, senyor diputat, no la crearem des de les falses promeses ni des de l'aprofitament de les famílies que estan passant uns mals moments, aprofitant-se d'aquesta situació per desgastar un govern. Jo crec que la gent ja està cansada d'aquests jocs i d'aquestes utilitzacions.

La confiança, senyors diputats, senyores diputades, es crea des de la concertació, actuant com ja està fent el Govern i donant crèdit també a les notícies positives, que hi són, que les necessitem i que les hem de saber aprofitar.

La voluntat del Govern i d'aquest grup parlamentari és actuar amb realisme i amb fermesa, incrementant la responsabilitat col·lectiva, una responsabilitat col·lectiva que també, i sobretot, ha de començar des de les mateixes forces polítiques, i es per això que els convidem a fer-ho.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que resulta absolutament impossible –i suposo que vostè n'és plenament conscient, amb els cinc minuts puntuals que ens dona la presidència– substarnciar una moció que presenta quaranta i escaig punts. I dic «quaranta i escaig» perquè hi ha algun punt que s'ha repetit: repassi vostè el punt número 1 i el número 7 que són exactament iguals. Suposo que vostè ho ha fet per quadrar i se li ha anat una miqueta la mà, però, en definitiva, es tracta d'un volum important.

D'un volum que, a més a més, barreja aspectes de conciliació de la vida laboral i familiar, de tema d'habitatge, de caire pressupostari, deduccions fiscals... Per tant, vostè ho barreja tot, i saltant-se allò que diu el Reglament que, en definitiva, les mocions han de ser coherents, plenament coherents amb el contingut de la interpellació, vostè aquí ens ha fet una mena de potipoti. Ens ha barrejat un seguit de mesures que estan més plenes de palla que de gra, més plenes d'inversemblan-

ça que de realisme, i, en definitiva, més plenes, si m'ho permet també, de frivolitat que no pas de realisme.

Per tant, en tot cas, primer, jo crec que ens hauríem de preguntar per què vostè ens ve avui amb aquesta proposta de cinquanta punts o de quaranta i escaig. Jo crec que és per una qüestió de sentiment de culpa. Vostè va fer una interpellació aquí, la consellera diu que vostè no presenten propostes, i vostè ve i diu: «Escolti'm, jo seré més papista que el Papa, amb perdó del Vaticà, i presentaré, doncs, aquí cinquanta mesures.»

Però és que si les analitzem amb deteniment... –i intentaré no repetir alguns dels arguments que s'han comentat–, més endavant, jo crec que vostè addueix d'un primer problema, i és que quan va fer les mesures, vostè no tenia la calculadora al costat. He fet aquest exercici. M'hi he passat dos dies intentant comptabilitzar les seves propostes, algunes que són comptabilitzables, perquè n'hi han algunes que són absolutament genèriques, i, a banda que les retallades que vostè proposa jo crec que són absolutament inversemblants, que si ara retallem per aquí el 75 per cent, el 25 per cent per allà, sense atrevir-se a concretar en definitiva que és el que exactament voldria retallar..., ens demana increments de despesa absolutament brutals, reduccions d'ingressos també absolutament brutals i al final surten un número que li comentaré tot seguit.

Què ens proposa? Ens proposa a nivell d'increment de despesa, en el seu primer punt, dotar un fons de 505 milions d'euros, des del setè fins al vint-i-tretzè que establim ajuts per valor de 465 milions d'euros més. En el 36 que incrementem 217 milions d'euros, en el 37 que ho fem en 14 milions més, en el 38 que establim un xec de 3.000 euros; total: 72 milions d'euros més. I, finalment, ajuts indeterminats que, com a mínim, representarien –i amb això hem de fer un capmàs– 400 milions d'euros més; en definitiva, 1.673 milions d'euros. Jo crec que la consellera segurament estaria molt satisfeta, però em sembla que saltaria pels aires tot el pressupost del Departament d'Acció Social i Ciutadania i de la resta.

Però es que això va afegit amb un altre problema encara major i és que vostè això ho combina amb una reducció dels ingressos. Proposa que se suprimeixi l'impost de successions i donacions, 991,3 milions d'euros menys; que reduïm l'impost sobre transmissions patrimonials, que, de fet, ja s'ha vist reduït per efecte de la crisi econòmica en 1.762,8 milions; que suprimim les vendes minoristes a determinats hidrocarburs, 350 milions d'euros menys. En definitiva que retallem 2.000 milions d'euros menys. Si afegim una cosa a l'altra arribem a la conclusió que vostè ens està demanant que augmentem el dèficit de la Generalitat –agafem-nos tots plegats a les cadires– amb la xifra gens menyspreable de 3.673 milions d'euros. Que Déu ens agafi confessats! Jo espero que vostès es quedin durant molt de temps a l'oposició, perquè si vostès arriben a governar la Generalitat, enfonsen la Generalitat i enfonsen el país sencer, i, ho repeteixo, Déu no ho vulgui.

Després de tot això, jo crec que em sembla que no hauríem d'afegir més arguments, perquè vostès han fet una proposta aquí que, ho repeteixo, l'han feta a les palpen-tes, sense mirar-se els números i sense tenir en compte

l'autèntica dimensió de la tragèdia. Potser és que vostès tenen més informació que la que tenim la resta de membres de la cambra i hi ha una millora substancial en el model de finançament que propicia aquests increments i molts altres. Si vostè té aquesta informació, quan faci el torn de rèplica, que segurament que el destinarà no pas a repassar les esmenes, sinó a rebatre alguna de les coses que hem comentat, ens ho explica i tots plegats contents i segurament que ens posarem de seguida d'acord a veure quines partides incrementem; però, dubto que tingui aquesta bona notícia.

No només hi ha aquest argument, que em sembla que és ja prou fonamental, és que hi ha un altre argument que em sembla que també és de primer ordre, i és que aquest Govern ha prioritzat com no s'havia prioritzat la despesa social. I això no només ho han de tenir en compte a través del Departament d'Acció Social i Ciutadania, que ha incrementat a través de l'ICASS en més d'un 146 per cent des del 2003 el seu pressupost, increment absolutament històric, sinó també en el nombre de places d'escola bressol, el nombre de metges, el nombre d'educadors; en definitiva, amb molts i molts exemples.

Vostè, però, a més a més, ha fet una altra cosa..., jo no sé si és que no té possibilitats d'introduir-les a través de la Llei d'educació, però resulta que ens agafa un paquet que són les esmenes que vostè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

...el seu grup parlamentari intenta introduir en la Llei d'educació i ens les filtra així.

Per tot això, per aquests motius, per inversemblança, perquè vostès ens intenten filtrar coses que segurament no se'n surten en altres aspectes i, en definitiva, perquè entenem que la política social del Govern està molt ben encarrilada –i, en tot cas, si s'incrementa, s'incrementarà en la mesura que ho faci el sistema de finançament–, votarem en contra de la seva proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyor López... (*veus de fons*), exacte..., vostè ho ha dit. Una veritat ha dit avui: les famílies es lleven al matí. Vostè ha començat així i això és una gran veritat, eh? Amb la resta, senyor López, li explicaré una mica el procés que vaig seguir quan vaig tenir a mans la seva moció. Davant de tanta lletra, volum i paper vaig pensar: «Ostres, com ha treballat el senyor López, es nota que la consellera el va picar i,

en aquest sentit, el dia de la interpellació, i per això fa aquesta proposta.»

Després, quan vaig entrar a llegir el contingut, la impressió va ser una altra: no sabia si havia fet un tallar i enganxar –vist, doncs, a més a més, que hi havia errors de punts que es repetien–, o que havia agafat les cent propostes del Partit Popular, les Obama propostes de la senyora Camacho, i n'havia reproduït la meitat, o sí, per contra, s'ho havia fet tot sol. Davant el dubte, la incertesa, la quantitat de proposta em vaig quedar desbordada i l'opció triada va ser socialitzar la moció, fer la córrer i esperar retorns, a veure si entre tots hi podíem fer alguna cosa.

Però, clar, qui l'ha llegida i que no es pensi, hi ha gent preocupada per la crisi i gent preocupada per les polítiques socials, va arribar a la mateixa conclusió que era també la meua i la de la resta. Entre cometes, «pura demagògia» i no s'hauria d'entrar ni a debatre. Ah, i em van recomanar que li recordés que en matèria de polítiques socials demana allò que no va fer el PP mentre governava i que no va proposar quan era decisiu a Catalunya.

Ja li ho ha dit el diputat Bosch, podíem passar, jo ho crec, hores i dies per rebatre punt per punt..., i a més tombar-los tots; però com que no tenim temps i en el meu cas, a més, parteixo d'una posició avantatjosa perquè la diputada Prados i el diputat Bosch ja m'han precedit i han explicat amb números, a més a més, doncs, el despropòsit de la proposta, jo li'n faig una síntesi, i és com ho veu el nostre grup.

Queda clar que no s'aguanta res de la proposta, que l'estalvi que pretén generar amb els continguts de la moció no cobreix la despesa social que genera i que la rebaixa impositiva comprometria l'ajut que ja tenim compromès i que s'està executant.

A més a més, sense cap quadre financer, com aquí se li ha dit, doncs, és impossible que això pugui ser compatible. Li han explicat, també, algunes de les propostes, jo crec que amb aquesta retallada que vostè anava fent així amb els dits, jo li diré coses que vostè vol retallar i que aquí no s'han dit i que, per mi, per exemple, que porto temes de turisme, serien importants.

Vostè diu: «Un 50 per cent de les despeses d'edició de publicacions que es retallen.» Doncs, si féssim això, i de forma indiscriminada, per exemple, les oficines de turisme que comencen ara mateix la campanya..., Generalitat, ajuntaments, patronats, consells comarcals, no tindrien material per repartir en plena temporada turística. Així mateix, perquè les partides ja són molt ajustades. Jo no vull entrar en allò social que em sembla que ha quedat molt ben defensat.

Vostè diu: «Menys d'un 25 per cent de despeses de locomoció i dietes.» Fantàstic! Això paralitzaria una cosa que al nostre grup li importa molt: els serveis d'inspecció dels departaments. Normalment aquests pressupostos ja van a la baixa, doncs imagini's el que passaria si anessin a ser paralitzats. Per cert, imports de dietes i locomoció que a vegades no cobreixen despeses reals i que han estat congelats durant deu anys. O sigui, que una bona colla d'inspectors, a més a més, fa servir els

seus cotxes. Per tant, en aquest sentit, vostè, que reclama esforços i que ajudem les persones i les famílies que es lleven cada matí..., aquí seria un cas clar.

També vostè diu que retallem en tots els serveis que no siguin ni ensenyament ni serveis socials ni sanitaris o Mossos d'Esquadra. Però hi ha altres serveis, com els serveis de defensa del consumidor, els usuaris dels serveis, aquests que els deia turístics, els comercials, els serveis a les empreses, les oficines que per exemple fan gestió unificada de personal, de subvencions de les empreses, les noves línies de subvenció que hem endegat i que exigeixen més personal. Per tant, vostè ens porta, com aquí ja se li ha dit, a una certa *debacle*.

No vull entrar en més... Bé, potser una mica en les mesures de conciliació de la vida laboral i familiar. Pel que ens ha semblat, dir-li que dues de les seves propostes d'ajuts que proposa..., algunes ja estan previstes a la Llei de dependència, i aquí hi hauria algun possible problema també de compatibilitat, però que a més a més vostè, amb el que proposa, va a la baixa, perquè la llei no fa matisos entre excedència o no-excedència o reducció de jornada, i, per contra, doncs, vostè, en la seva proposta, sí que ho fa. Per tant, no trobem cap raó, de veritat, certa, per donar-li suport.

Però sí que hem pensat que, com que tenia ganes de treballar, doncs, li suggeriríem que potser que fes un projecte de llei, que és el que tocaria, perquè modifica la Llei de pressupostos, la Llei de mesures fiscals i administratives, i que ho entri també amb memòria econòmica i amb un quadre de modificació normativa, i després en tornem a parlar.

Moltes gràcies.

(El Sr. López i Rueda demana per parlar.)

El president

Senyor López... (*Veus de fons.*) Senyor López, queda una intervenció; deixi-la fer i després li dono la paraula, si li sembla bé. (*Pausa.*)

Senyor Robles, Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, la moción que nos presenta hoy el señor López, la verdad es que es casi todo un programa de gobierno en ayudas sociales, muchas de las cuales, al contrario de lo que dicen los diputados que han representado en este caso al grupo que apoya al Gobierno, son positivas e incluso el Gobierno en algunos casos las está contemplando o las pretende contemplar. Por lo tanto, la crítica sistemática tampoco me parece lo más acertado.

Pero sí que es verdad que, ante tal cúmulo de medidas, casi es un programa de gobierno de ayudas sociales. Y en ese sentido me da la sensación de que si se hace así se tienen que dar las cifras, los presupuestos reales, porque, si no, puede pasar que venga el Gobierno y critiquen las propuestas porque aquí quito pero aquí no pongo o aquí quito y allí sí pongo, y al final nos sale un presupuesto absolutamente esperpéntico. Yo, es, digamos, la mayor crítica que veo a las medidas

que aquí tiene, porque muchas de ellas las compartimos plenamente, y por lo tanto no voy a ser crítico en su totalidad.

No me ha gustado, sin embargo, cómo han sido descalificadas todas ellas por el Gobierno, porque se han preocupado mucho más por ridiculizar la forma que no por contemplar si eran buenas o malas.

A mí me importa muy poco si las ha elaborado solo o con la dama de las camelias, el señor López, o si lo ha hecho de esta manera o de las otras; lo importante es si lo que propone es bueno o no es bueno. Y hay medidas que son buenas. Y yo creo que eso hay que reconocerlo. Por eso vamos a pedir las votaciones por separado, para intentar aclarar que no todo nos gusta, y sí algunas cosas, queremos resaltar.

Por ejemplo, en medidas de carácter presupuestario, pues, hombre, hay determinadas cosas que a lo mejor en tiempo de crisis sí que nos tendríamos que plantear, sobre todo en Cataluña. Hay muchísimos gastos suuntuosos, muchísimos; todos los días. A mí despacho del Parlamento llega un sinfín de papeles, de publicaciones de colores, de papel cuché bueno, que vale, en términos muy vulgares, como decimos en la calle, una pasta. Se está gastando un montón de dinero de todos los contribuyentes.

Aquí hay muchas medidas de ese tipo; pues a lo mejor nos lo tendríamos que plantear, por ejemplo, ¿no? No voy a nombrar..., porque evidentemente hay cinco medidas con sus submedidas. Por lo tanto, aquí están explicitadas y las vamos a apoyar.

Se atreve incluso a decir: «Congelemos los sueldos durante los próximos cuatro años del presidente, de los consejeros y de altos cargos de nuestro Gobierno.» Pues, hombre, a lo mejor es interesante. Incluso a lo mejor es interesante que el presidente de nuestro Gobierno cobrase igual –igual– que el presidente español y que no cobre casi el doble. Porque ¿qué méritos ha hecho el señor Montilla, o nuestro presidente, mayores que los que puede hacer el presidente de todos los españoles, como es el señor Zapatero? No lo entiendo. Yo siempre creía que las cosas estaban proporcionales: una parte no es el todo y el todo siempre suele ser más que una parte. ¿Por qué cobramos nosotros casi el doble en ese aspecto? Pues, bueno, estas medidas a mí me parecen correctas, me parecen acertadas.

Hay muchas más, evidentemente. Sí es verdad que muchas de ellas ya están contempladas tanto en los servicios sociales, en la Ley de dependencia, como en las medidas que intentamos exponer ahora mismo en la Ley de educación, y en otras medidas y en otras interpelaciones que aquí se han puesto. Y, en ese aspecto, sí que son repetitivas y quizás más propagandísticas.

Dentro de las medidas que nosotros consideramos imprescindibles que se barajen para contemplarlas están medidas tales como las medidas en el ámbito de la conciliación de la vida laboral, familiar y personal. Por ejemplo, ayudas dirigidas a fomentar el uso del permiso paternal después del nacimiento. Miren, todos nosotros hemos tenido padres, todos hemos nacido de una madre. Por lo tanto, posiblemente sea uno de los gastos mejor

repartidos preocuparnos por aquellas personas que tienen hijos y deben ser atendidos. Uno de los problemas que tenemos, sociales, actualmente es la falta de preocupación, o porque no pueden o porque la sociedad está así, de nuestros propios hijos cuando son muy pequeños. El Estado, en ese aspecto, debería contemplar un mayor permiso y unas mayores ayudas para que padres y madres, en este aspecto, se pudieran preocupar de la educación de sus hijos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y del bienestar y la salud de sus hijos. En este sentido, bueno, nos parece una medida extraordinariamente interesante. Por tanto, la vamos a votar.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Así hasta cincuenta, multiplicado por los subtítulos; evidentemente no podemos seguir a ello...

Acabo, señor presidente. Le digo, desde el escaño, supongo, las medidas, por separado, que vamos a votar sí, no y abstención.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyor López...?

El Sr. López i Rueda

Per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. López i Rueda

Per contradiccions. Jo li agraeixo, senyora Massana, que hagi fet esment del treball important que ha fet aquest diputat. Però aquest diputat, i si vol repassí el SIAP, no ha treballat només per fer aquesta moció i aquest diputat està molt orgullós de tot el treball que fa en aquest Parlament. Per cert, clar que són mesures de les cent mesures del Partit Popular. No sé si s'ha adonat que som el Partit Popular, el Grup Popular aquí, al Parlament. Més que re que vaig mirar les mesures que ha proposat Iniciativa per Catalunya per fer front a la crisi i encara les estic esperant, perquè no n'hi ha cap ni una.

Escolti, nosaltres, les nostres dades: 2.600 milions d'euros. A vostè li sembla un escàndol redistribuir el 6 per cent del pressupost de la Generalitat per dedicar-lo a aquelles famílies que més pateixen la crisi? A vostè li sembla un escàndol, el 6 per cent?

I, per cert, sap quantes mesures hi ha que el que són són reproducció del pacte d'entesa, del pacte tripartit del 2003 o de plans que vostès –que vostès– van signar amb la ciutadania? Avui vostès diran que no a mesures que van proposar en el pacte tripartit, en el pacte d'en-

tesa i en els plans que han definit per a les polítiques socials de Catalunya.

Moltes gràcies.

(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)

El president

Senyor Robles... *(Pausa. La Sra. Figueras i Ibàñez demana per parlar.)* Senyora Figueras, digui.

La Sra. Figueras i Ibàñez

És per demanar votació separada...

El president

Molt bé.

La Sra. Figueras i Ibàñez

En un paquet demanaríem els punts 3, 10, 11, 41, 43 i 44.

El president

Un moment –un moment.

3, 10, 11...?

La Sra. Figueras i Ibàñez

41, 43 i 44.

I en un altre paquet, el punt número 7.

El president

I la resta?

La Sra. Figueras i Ibàñez

Exacte.

El president

Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. En un paquete irían el 19, el 21, el 22 y el 38.

El president

Sí.

El Sr. Robles Almeida

En otro, 10, 12, 25, 26, 27, 28...

El president

No...

El Sr. Robles Almeida

...29, 33, 39, 40...

El president

Perdó –perdó. M'ha dit: 10, 12, 25, 26, 27, 28?

El Sr. Robles Almeida

No, 28 no: 29 *(pausa)*, 33, 39, 40, 41, 42, 43 i 44. I la resta...

El president

D'acord.

El Sr. Robles Almeida

Gràcies.

(Pausa.)

El president

Anem a procedir a la votació, a les votacions.

Votarem, en primer lloc, els punts números 3 i 11 –3 i 11.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 15 vots a favor, 71 en contra i 43 abstencions.

Votem seguidament els punts 10, 41, 43 i 44.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 13 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Votem seguidament el punt número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor i 114 vots en contra.

Seguidament votariem els punts números 19, 21, 22 i 38.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 71 vots en contra.

Votem seguidament els punts números 12, 25, 26, 27, 29, 33, 39, 40 i 42.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, SA (tram. 302-00156/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política sanitària, pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques. Té la paraula, per a la seva

exposició, l'il·lustre senyor Francesc Sancho, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, ens trobem avui, ara, aquí, per discutir, per parlar de la moció subsegüent que hem presentat respecte a la gestió del Sistema d'Emergències Mèdiques, el SEM, el transport sanitari, el transport sanitari urgent.

La veritat és que començàvem la nostra interpellació dient que no ens hauria agradat..., no hauríem volgut haver de fer una interpellació com la que vam fer en el seu moment. I no ho hauríem volgut perquè, evidentment, el que nosaltres voldríem fóra que les empreses públiques de la Generalitat funcionessin com han de funcionar: sense cap tipus ni d'irregularitat ni de cosa que pugui ficar en sospita la seva activitat.

Avui els direm el mateix, avui tampoc ens agrada..., no ens agradaria haver de fer aquesta moció. I voldria que ens entenguessin, nosaltres... Hi ha hagut prou dies com per esperar que realment ja, a hores d'ara, haguéssim tingut alguna seguretat o alguna iniciativa presa per part de la conselleria. M'agradaria dir-li-ho a la consellera, però veig que no hi és, però ens agradaria i ens hauria agradat i voldria que ens entenguessin els diversos grups que la moció hauria quedat sense contingut perquè la conselleria hauria pres ja les iniciatives necessàries per tal de garantir allò que li estem demanant, que no és ni més ni menys que allò que denuncia la Sindicatura de Comptes, que tingui repercussions polítiques, tingui repercussions a la pràctica i que tingui repercussions en la gestió. És a dir, si detectem irregularitats, si estes irregularitats estan demostrades, si al final tots entenem que són certes, és evident que aquí hi ha d'haver una assumpció de responsabilitats polítiques i una acció per part del mateix departament per tal de resoldre allò que ja té resolt. És així, no cal..., jo em sembla que en aquest tema no fa falta ni discutir-ho. Ens trobem, però, davant d'una moció que insta el Govern a fer allò que hauria d'haver fet.

Aquest és l'esperit de la mostra moció, instar el Govern a fer allò que hauria d'haver fet, que els quedi clar. És a dir, no volem res que sigui una aportació gaire original, senzillament –i ho vull repetir per tercera vegada–, instem el Govern a fer allò que de *motu* propi ja hauria d'haver fet. Aquesta és la importància de la nostra moció, de fet, en el que he dit jo em sembla que ja queda explicada.

Ara bé, nosaltres entenem que és molt important la reprovació, que és molt important l'assumpció de responsabilitats, però que també és molt important fer alguna proposta en positiu. En aquest sentit, és en el que el punt número 3, nosaltres instem el Govern, com a responsable de la titularitat pública en un cent per cent del Servei d'Emergències Mèdiques, a impulsar la realització d'un pla estratègic d'actuació per al període de 2009-2010 que inclogui la implantació d'un quadre de control de la transparència en la contractació de persones i serveis, així com un pla de bones pràctiques en eficiència. Em sembla que això és elemental.

Després d'una situació com la que ha esdevingut al Servei d'Emergències Mèdiques, fer un pla d'actuació estratègic que permeti implantar el control i sobretot iniciar una nova etapa de gestió en el Servei d'Emergències Mèdiques que doni garanties no només de servei, sinó també de bones pràctiques en la gestió d'una empresa pública, és d'obligatòria i elemental acció política. No és una altra cosa, és així de senzilla aquesta moció.

La veritat és que també expressa per part nostra una confiança. Nosaltres sempre tenim un esperit certament positiu, al mateix temps que denunciem una situació que pensem que no s'hauria hagut de donar i que pensem que no s'ha de repetir, també expressem la confiança que entre tots els grups de la cambra sabrem trobar els mecanismes per tal d'impulsar una nova etapa en el Servei d'Emergències Mèdiques en la que tots estarem implicats, perquè definitivament el Servei d'Emergències Mèdiques acaba fent coses tan elementals com és el trasllat de malalts en situacions d'emergència. I, per tant, ens hi trobem implicats. Aquí sempre ens hi trobaran, ho saben, nosaltres som un grup polític amb una vocació de Govern, sempre, i una vocació de servei, sempre. I, per tant, la part positiva d'aquesta moció és la de trobar-nos en una possible solució i en una renovació real i efectiva de tant els dirigents com de les pràctiques de l'empresa de Servei d'Emergències Mèdiques.

Ara bé, només els volem dir una cosa, és a dir, no s'ha fet fins avui, però que es faci a partir d'avui ha de ser efectiu, ha de ser real, ha de ser en conseqüència amb la gravetat del cas, això és el que esperem, això és el que els proposem, això és el que els demana la nostra moció.

En espera de la seva exposició i de l'explicació de les seves esmenes, ens tornarem a trobar en el torn de posicionament de les esmenes i espero que trobéssim una solució conjunta.

Gràcies.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, en primer lloc, i té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares per defensar-les.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, em pertoca posicionar-me, en nom del meu grup parlamentari, respecte a la moció presentada pel l'il·lustre diputat senyor Sancho, en nom de Convergència i Unió. Una moció subsegüent a la interpellació sobre la gestió del sistema d'emergències mèdiques, empresa pública, cal dir-ho, cent per cent propietat del Servei Català de la Salut.

I, escolti'm, per ser el primer any que el Sistema d'Emergències Mèdiques, el SEM, presenta els seus números, Déu n'hi do –Déu n'hi do– el que reflecteixen. I que sigui una empresa pública no vol dir que no hagi de complir allò que marca la llei. L'Administració pública és la primera que ha de donar exemple d'aquest compliment.

Permetin-me que els digui que la impressió que dona, en revisar l'informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes, es pot traduir en aquella expressió de *la casa es grande*, i no em refereixo a la Casa Gran d'aquest grup, sinó al «no els acabarem».

A cap empresa privada, senyores i senyors diputats, se li permetrien uns números com aquests. I no ens diguin que es tracta d'uns comptes que corresponen al primer any de la fusió de tres empreses. Les fusions, al món de l'empresa privada, són una norma habitual, és una pràctica habitual, i potser n'haurien d'aprendre alguna cosa.

Senyor Sancho, vostè ens va explicar a la interpellació, com també consta a l'informe de la Sindicatura de Comptes, podríem dir que algunes «perles». Jo no m'estendré, ja consten degudament fiscalitzades a l'informe de la Sindicatura, però, escolti'm, els números són preocupants, són escandalosos, que sigui una empresa pública no vol dir que no hagi de complir allò que marca la llei.

I li faré un petit resum, començant pel dèficit, quasi 7 milions d'euros, passant per la incapacitat de fer front als pagaments a curt termini, o sigui no té liquiditat però tampoc té solvència perquè el Fons de maniobra que havia estat positiu l'any anterior el deixen en números vermells. I qualsevol empresa en el món privat amb aquest resultat estaria en situació de fallida, en tota regla, a més a més. Incompliment dels terminis de formulació dels comptes anuals, tampoc els que han de lliurar a la Sindicatura de Comptes. On és la transparència de què tant els agrada parlar?

Respecte al procediment sancionador de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, parlem de 180.000 euros, tenim coneixement de com està aquesta sanció? Ens poden explicar alguna cosa pel que fa a aquest aspecte?

Un altre capítol, i a més vostè també s'hi va referir a la seva interpellació, ho resumeixo, el que fa referència als contractes d'obra: manca de concurrència en l'adjudicació de les obres d'enrunament de l'estructura de l'edifici en compliment de la normativa de contractació pública, desviacions en l'execució de les obres respecte del projecte inicial aprovat. Què vol dir això? Vol dir que les obres d'adequació del SEM –de l'edifici del SEM a Hospitalet– han costat quasi un 25 per cent més del previst, això per una banda. Per l'altra, el que no estava previst, passem de 50.000 euros a 800.000. Escolti'm, però com fan vostès les seves previsions?

Seguim, un altre capítol, que tampoc se'l poden perdre..., contractes de gestió de serveis públics: adjudicacions sense publicitat, incompliments a l'hora de presentar documentació pertinent i necessària per accedir al concurs, fraccionament de l'objecte de contracte, i amb això s'estalvien la publicitat. I jo penso que aquí, alguns diputats que m'acompanyaven a la Sindicatura de Comptes la passada legislatura es recordaran quan fiscalitzaven aquella comissió que els informes..., això sí, que presentaven d'un altre govern, suposo que sí que es recorden com criticàvem això.

Últim capítol d'aquesta història –i dic últim perquè ja entraré amb més detall quan ens pertoqui a l'informe

la Sindicatura de Comptes–, el que fa relació al triatge de trucades, a la gestió d'aquestes trucades, les línies de serveis d'emergències o el «Sanitat respon». O sigui, per tant, tot aquell sistema de relació entre el SEM i els ciutadans que necessiten aquests serveis. Resumit en quatre punts: incompliment en el calendari, pagaments sense acta de recepció ni factures conformades. Al mig de tot això, el SEM emet un informe on diu que allò que és operatiu a l'Argentina no era extrapolable a Catalunya, o almenys necessitava ser sotmès a un important esforç d'adaptació i validació per tal que pogués ser utilitzat pel SEM a sis mil quilòmetres de l'Argentina.

Per tant, senyor diputat, com pot imaginar, donarem suport a la moció que avui han presentat en nom de Convergència i Unió. I les nostres esmenes van adreçades a complementar els punts que conformen la seva moció. I torno a expressar la nostra preocupació per aquestes irregularitats manifestades per l'informe de la Sindicatura de Comptes, que és el màxim òrgan fiscalitzador de les empreses públiques catalanes.

Miri, respecte a l'esmena presentada pels grups que conformen el Govern, és potestat seva acceptar-la o no, potestat del grup interpellant, però sí que els diré que això de: «tot aplicant una cultura de gestió adequada al marc normatiu vigent» és una manera molt elegant de dir que no s'han fet les coses bé, que ara cal fer-les bé. Però, clar, jo penso que això no és un tema de cultura de gestió, sinó de donar compliment a allò que estableix la llei, i he de dir-li que espero que no passi com amb la cultura de l'aigua, que sort en vam tenir que finalment va ploure.

Gràcies.

El president

També, per presentar esmenes, en aquest cas les presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. En nom dels tres grups que donen suport al Govern, presentaré les esmenes i també em posicionaré sobre el text de la moció. Respecte als punts número 1 i número 2 de la moció, he de dir-li, senyor Sancho, que més enllà del context del sector del transport sanitari, l'any 2006, que és l'any objecte de l'informe de la Sindicatura de Comptes amb un canvi de model del transport sanitari amb la integració de tres empreses, SEMSA, SCUBSA i el 061 de Tarragona, amb negociacions entre els agents socials i econòmics. És innegable que aquest canvi de model i la nova ordenació del transport sanitari urgent i programat a Catalunya ha significat una millora del servei per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El conjunt de canvis han anat també acompanyats d'un esforç de recursos sense precedents, recursos tant tècnics, tecnològics, humans com econòmics. Però com deia, més enllà d'aquest context, s'han pres les mesures respecte a la gestió pressupostària i financera i de con-

tractació seguint les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, així ho va dir la consellera en aquest hemicycle i així s'ha fet. I, per tant, no m'allargaré més, tan sols diré que el SEM ja està aplicant amb data d'avui els criteris dels sindic, busca respostes als aspectes de més difícil solució, com és el cas de la reducció progressiva d'hores extres en un context de manca de professionals, i garanteix també la prestació d'un servei eficaç i de qualitat.

I és per aquest motiu que nosaltres hem presentat una esmena al punt número 1 i al punt número 2 de la moció, que diu: «D'acord amb les conclusions recollides a l'informe de la Sindicatura de Comptes, referent a la gestió del SEM, s'insta el Govern a emprendre les mesures necessàries de reestructuració per consolidar aquesta nova etapa del SEM, aplicar una cultura de gestió adequada al marc normatiu i financer vigents, i continuar impulsant el nou model de transport sanitari de Catalunya.»

En aquesta esmena, doncs, volem reiterar el nostre compromís i el del Govern de continuar impulsant una reestructuració a dos nivells: primera, de càrrecs directius, que s'emmarca, com sap vostè, en un procés de canvi, avui, en aquest moment, s'està enmig de l'elecció d'un procés del nou gerent, en un procés concursal, per tal..., amb transparència i amb lliure concurrència, s'està fent a través d'una empresa externa i professional d'aquest sector la selecció d'un nou gerent. I, alhora també, es preveu que aquest nomenament estigui en breus dies, per tant, estic parlant no ja de setmanes ni mesos, sinó de dies.

I en aquesta filosofia de reestructuració també és previst que en breus setmanes també es produeixin canvis al consell d'administració per tal que aquest nou consell d'administració reculli el perfil de les persones idònies per tal no ja d'implementar un nou model, que és el que va fer amb èxit, entenem nosaltres, respecte als serveis i la qualitat dels serveis que es presten d'un nou model de transport sanitari, sinó la consolidació d'aquest model.

Respecte al punt 3 de la moció, li he de dir que li acceptem, senyor Sancho. Bàsicament, de fet, s'estan començant ja a elaborar els treballs previs per redactar un pla estratègic, s'està en una fase prèvia. El SEM mai havia fet un pla estratègic. A l'any 2005 es va fer un projecte per al desplegament, però quedava pendent la fase següent a aquest projecte de l'any 2005 per al desplegament de la cobertura del transport sanitari a Catalunya d'aquest pla estratègic.

Per tant, votaríem el punt 3, tinc entès que hi ha una proposta de transacció al punt 3, que, pel que nosaltres coneixem, doncs, en tot cas, el senyor Sancho segur que ens el farà avinent amb posterioritat, si fos així, la línia que coneixem, també donaríem suport a la proposta de transacció i, per tant, votaríem a favor del punt 3 amb la transacció que es faci entre les esmenes presentades pel Grup del Partit Popular. En tot cas, esperem a la presentació.

Respecte al punt 4, a veure, voldria fer un petit incís i aturar-me una mica. Les rectificacions que es dema-

nen, és el preu del lloguer de l'edifici –del nou edifici central– del SEM. Contextualitzem les rectificacions i contextualitzem la paraula emprada pel senyor Sancho, de «mentir», dirigida a la consellera.

En la Comissió de Salut hi havia trenta-set preguntes orals sobre SEMSA, presentades pel Grup de Convergència i Unió. Cap d'aquestes preguntes preguntava allò que vostè va preguntar a la consellera: el preu del lloguer de l'edifici. Cap d'aquests preguntes ho deia. Per tant, és lògic, com es recull a la transcripció de la Comissió, que la consellera no en tingués la informació i –com va dir la mateixa consellera a la interpellació– s'equivoqués. I és de savis rectificar, i quan es reconeix una equivocació i es rectifica amb una informació que no es té pròpiament perquè no s'ha demanat, jo, senyor Sancho, el que li demanaria és que les paraules de «mentir», quan sap en el context en què es produeix la informació que dona la consellera, no són de rebut. I, en aquest sentit, nosaltres no podem donar suport a aquestes rectificacions perquè, coneguda com va anar la seqüència de fets, no podem donar..., no podem votar aquesta proposta del punt número 4 de la moció.

I ja, per acabar, respecte al punt número 5, he de dir que acceptaríem l'esmena, què menys? Crec que tots compartim la filosofia i la lletra, escrita negre sobre blanc, de la moció, i, per tant, votaríem també a favor del punt número 5, i demanaríem, per tant, votacions separades dels diferents punts de la moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Domingo, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo dará apoyo a la moción en los términos planteados, y estamos a la espera, expectantes, del resultado de las enmiendas presentadas por los grupos que dan apoyo al Gobierno.

Enmarcar este debate es trascendental, en la medida en que un informe de la sindicatura, el informe de fiscalización de la sindicatura, ha llegado al Pleno y ha sido objeto de especial atención, incluso por los grupos que dan apoyo a la oposición, con carácter excepcional, porque normalmente de los informes de fiscalización de la sindicatura no siempre se obtiene un resultado, digamos, tan lustroso, en el sentido de que da lugar a la posible aprobación de algunas enmiendas o algunas propuestas incluidas en la moción y en sus enmiendas.

El objeto social lo merece. Es decir, hemos de recordar que el objeto social del SEM es la atención de las urgencias y emergencias médicas mediante la gestión de los recursos personales, materiales y económicos de que dispone para prestar la atención prehospitalaria *in situ* y el transporte asistido en el centro adecuado, en cada caso, de enfermos críticos. A la vista de las observaciones de la sindicatura –treinta y dos observaciones; yo, que estoy en la Comisión de la Sindicatura de Cuentas,

he de dir que no és normal que en un informe se contenguin trenta i dos observacions—, queda patent que la gestió dels recursos personals, materials i econòmics no ha sigut la adequada. Y el fet que aquí mateix se ha induït, que era un servei novell i que dona lloc a unes possibles irregularitats derivades de la necessitat de posar en marxa el nou servei, no és de rebre, perquè la aplicació del dret administratiu i els principis de transparència i publicitat en l'Administració pública són sempre de inexcusable compliment. És aquí que entenem per això que les condicions que se plantejen en la moció són adequades.

La reprobació de la gestió del Sistema d'Emergències Mèdiques és notoria, en la mesura en que ja ha sigut necessari procedir al nou nomenament d'un gerent. ¿Què major revisió o rectificació o acceptació de que lo que se ha fet no se ha fet bé? És notori que, com no se ha fet bé, és imprescindible aplicar un nou pla o aprovar un nou pla estratègic d'actuació del SEM, precisament per tractar de corregir les innumerable deficiències que fou de manifestar el informe de la Sindicatura de Comptes.

Per això el nostre grup donarà suport, en les condicions en que se plantejen, als punts 1 i 2 de la moció. Y en el supòsit que fos acceptada la enmienda dels grups que donen suport..., en la mesura en que suaviza les condicions literals però assumeix part de culpa, en quant que, evidentment, insta a prendre mesures necessàries de reestructuració per consolidar aquesta nova etapa del SEM, també donaríem suport a la enmienda, de ser acceptada.

En quant a la rectificació, la *consellera* rectificà de alguna manera, en el sentit que assumí, en la contestació a l'interpel·lació, pués, errors en les expressions. De aquí que el nostre grup..., si bé entén que se ha de conformar i reafirmar aquesta rectificació mitjançant una moció com la que aquí se planteja.

Finalment, en lo que fa referència al suport a un nou model sanitari català, conegut és la posició del nostre grup en la matèria de defensa de l'empresa pública, de defensa de la necessitat de que sea la gestió pública la que dirigeixi la salut pública. De aquí que entenem que el model d'empresa pública participada per l'Administració, nos sembla un model correcte, y de aquí que també obtingem el nostre suport al punt quint.

Debem prendre aquest informe de la sindicatura com una lliçó, una lliçó que nos serveix —y que serà objecte de major anàlisi quan sea presentat en el si de la comissió— a tots en primer lloc per a rectificar y, després, sobretot per a qui té que rectificar, que en aquest cas són l'Administració i el Govern, que gràcies al informe sembla que al menys se l'ha de pensar.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Sancho per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Sí, prenc la paraula per posicionar-nos entorn de les esmenes i per explicar una mica per què prenem determinades decisions nosaltres, com a grup, no? És a dir..., i m'entendran, i a mi em sembla que m'entendran fàcilment i de seguida.

Acceptarem l'esmena que ens presenten els grups que donen suport al Govern. I ho explicaré amb paraules que no són meves, és a dir, amb paraules que ja s'han dit en aquest faristol, amb les paraules que ha dit la il·lustre diputada i amiga Belén Pajares, quan ha explicat que..., quan vostès diuen: «tot aplicant una cultura de gestió adequada al marc normatiu i financer vigents», quan recomanen adequar-se al marc normatiu i financer és una manera bastant elegant d'acceptar les recomanacions de la sindicatura. Nosaltres ho diríem amb unes altres paraules, però, escoltin, certament, s'acaben acceptant les recomanacions de la sindicatura, nosaltres ho entenem així, i, per tant, endavant, acceptem l'esmena. I entenem que això obre una nova etapa, entre altres coses, perquè també ha explicat la il·lustre diputada i també amiga Núria Segú que hi ha la renovació del gerent i, per tant, hi ha unes decisions que s'han pres.

Només deixin-me fer una observació, i una observació que jo voldria dirigir a la consellera. Jo entenc algunes de les qüestions quan des dels llocs de decisió política un conseller o un responsable vol protegir alguns dels que han sigut els seus col·laboradors. Però hi ha una cosa en què voldria fer una observació i la voldria traslladar: algú havia d'haver evitat que la consellera es trobés en la situació d'haver d'assumir una responsabilitat política que probablement havia d'haver assumit el que era responsable de tota la gestió del SEM. I, per tant, no es tractava d'arribar a aquesta situació, sinó que algú hauria d'haver dimitit. Escolti'm, ja és hora que algú dimitís quan hi ha informes com el del SEM. Senzillament això.

Però, miri, ja ha passat la circumstància, ja ha passat la història, hem arribat aquí i, per tant, podem arribar a unes transaccions i a unes esmenes que realment donin satisfacció, per la via del que diuen i per la via del fet, a allò que reclamem com a grup. Per tant, acceptarem l'esmena.

Quant a les esmenes del Partit Popular, evidentment, la del punt número 6 no diu..., és a dir, és més suau del que diem nosaltres al punt número 1 i, per tant, la hi acceptarem. Suposo que es sotmetrà a votació, i veurem com acaba i quin és l'èxit d'aquesta esmena que presenta. Però per la nostra part la hi acceptem.

I, quant a la del punt número 7, hem proposat una transacció, que és bàsicament, al punt número 3, on s'insta el Govern a fer el pla estratègic d'actuació del SEM, afegir aquesta frase que ells ens proposen, que és: «per tal de millorar la seva gestió econòmica i administrativa». Em sembla que és absolutament acceptable; si no m'equivoque, també és acceptable, després d'haver parlat amb la Núria Segú, per part dels grups que donen suport al Govern, i, per tant, acceptaríem la transacció i... L'hem formulat, l'hem signat i, si els sembla bé, en aquest

mateix acte la lliurarem a presidència perquè s'incorpori ja a tot el text, que, atès que acceptem esmenes i transaccions, esperem que s'aprovi.

Per tant, jo espero que això obri una nova etapa i espero que les reflexions que hem fet servisquen almenys per a millorar la gestió, almenys, hi insistisc, del Servei d'Emergències Mèdiques i, si pot ser, que també servisquen d'experiència perquè no ens trobéssim en el mateix cas amb altres empreses públiques, ni de la Generalitat ni de ningú.

Gràcies.

El president

Doncs, entenc que la transacció és sobre l'esmena... Número 7 i aquí posa número 2. (*El Sr. Sancho i Serena intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, sí, però aquí posa número 2. (*El Sr. Sancho i Serena continua intervenint sense fer ús del micròfon.*) D'acord, d'acord. O sigui, la segona esmena del Grup Parlamentari del PP, que és del punt número 7, s'incorpora al punt número 3 amb aquesta transacció. Correcte.

Votacions separades. Senyora Segú...

La Sra. Segú Ferré

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...Popular, vol dir que votarem un punt nou, incorporarem com un punt nou a la moció, no?

El president

Sí.

La Sra. Segú Ferré

Per tant, nosaltres demanàriem que es pogués votar el punt 4 separatament i aquest nou punt també separatament. O, si vol, senyor president, podríem votar el punt 4 i el nou punt, que seria el número 6, doncs, conjuntament.

El president

I la resta, tots junts.

La Sra. Segú Ferré

La resta, tots junts.

El president

Alguna altra votació separada?

(*Pausa llarga.*)

Posem a votació, doncs, en primer lloc el punt número 4 i el 6, que, de fet, seria una esmena acceptada del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 58 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00157/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procedim a substanciar la moció subsegüent a la interpellació que li vam plantejar a l'honorable conseller Nadal amb relació al Pla de rodalies, que de manera unilateral ha aprovat, ha tramitat el Govern espanyol. Dic «de manera unilateral» perquè el Govern de Catalunya ha fet de mer observador, i el resultat final d'aquest Pla de rodalies és una desqualificació greu en els plantejaments que feia el Govern de la Generalitat amb relació al sistema de rodalies de l'àrea de Barcelona.

Recordin quins arguments fèiem servir, nosaltres, per evidenciar que estàvem davant d'un mal pla. Que suposa un salt endavant? Això és innegable. Que és un pla que sigui bo per aquest país? Això, diguem-ne, ja és absolutament qüestionable. Nosaltres diem que aquest és un pla insuficient per les necessitats de transport públic que té aquest país. I quins arguments utilitzàvem?

El primer: aquest pla, dotat amb 4.000 milions d'euros, recull compromisos que ja estaven assumits per l'Estat. De fet, el 82 per cent d'allò que l'Estat pretén dedicar a aquest Pla de rodalies ja s'havia compromès a fer-ho amb d'altres instruments, especialment amb el conveni que va signar el Ministeri de Foment amb el Departament de Política Territorial.

Segon element de crítica: que retalla necessitats que són molt, molt evidents. Recordin el president del Govern espanyol, el senyor Zapatero, i la senyora Carmen Chacón, que en la campanya electoral deien: «Escolti, en el període 2008-2013, destinarem al sistema de rodalies de Barcelona 6.135 milions.» I en aquest Pla de rodalies, que té un període de vigència del 2009 al 2015, passen d'aquests 6.135 a 4.000; retallen el 35 per cent dels recursos.

I d'aquest 35 per cent dels recursos quins són els damnificats? Doncs, bàsicament, la línia orbital ferroviària, que era el buc insígnia de la política ferroviària del Govern de Catalunya... —i no digui que no, conseller Nadal. El Pla de rodalies de Madrid diu: «Escolti, el 2015 acabarem d'estudiar si és necessari fer la via orbital ferroviària.» La intensitat de l'estudi d'aquesta gent del Ministeri de Foment és extraordinària: han d'emprar sis

anys a poder estudiar si aquesta és una proposta vàlida o no vàlida per a aquest país.

Més damnificats? Escolti, vostès van desballestar la línia 12, van presentar tot un seguit de pedaços, un dels quals era allò que en deien «el metro del delta» –un eufemisme interessant–, que havia de connectar Castelldefels amb Cornellà. Només unes dades –aquí ens acompanyen representants de l'Ajuntament de Gavà–, unes dades molt bàsiques. La primera, que és que en la línia 12, en els municipis de Castelldefels, Gavà i Viladecans, hi havia previstes nou estacions; vostès les retallen a set estacions; el Pla de rodalies del Ministeri de Foment diu que només hi haurà tres estacions... Escolti, això és una presa de pèl d'unes dimensions que són absolutament còsmiques.

I davant d'això quina és la reacció del Govern de la Generalitat? Aplaudir, dir que aquest és un excel·lent Pla de rodalies. Ens retallen 2.000 milions; decideixen que la línia orbital ferroviària no és prioritària; no plantegen cap nova quadruplicació de vies, que és l'únic mecanisme que ens permet ser competitius, guanyar velocitat comercial i fer que el transport públic pugui captar viatgers del transport privat; retallen absolutament les previsions que vostès havien fet amb relació a aquest pretès metro del delta. I, hi torno a insistir, hi tornem a insistir, davant d'això la reacció del conseller Nadal és que li sembla extraordinàriament bé, que li sembla positiu.

Escolti, no només demanem que donin suport a aquesta moció per un tema d'operativitat, perquè necessitem millorar el sistema de transport públic d'aquest país d'una manera urgent, sinó que, senyor Nadal, també els demanem que ho facin –i m'adreço a la resta de grups parlamentaris que donen suport al Govern– per un tema de dignitat. És a dir, quan el Govern espanyol desautoritza d'una manera tan contundent el Govern de Catalunya, escolti, a nosaltres, com a membres d'aquesta cambra, això no ens pot agradar. És a dir, ja ha arribat a un nivell de desautorització i de menyspreu del Govern de espanyol cap al Govern de Catalunya, en qualsevol de les decisions que pren, que creiem que és inadmissible. No només passa amb l'Estatut, sinó amb les petites decisions que pren el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per operativitat, per millorar el sistema de transport públic, però també fent un exercici de dignitat, el que els demanem és que donin suport a aquesta moció subsegüent.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Jo començaré per dir que, pels grups que donem suport al Govern –i així ho diem en l'esmena que hem presentat– i pel Govern mateix,

aquest pla, aquest Pla de rodalies 2008-2015, és globalment positiu, que és l'expressió que va fer servir el conseller, no «extraordinàriament positiu». L'expressió «extraordinària» és més aviat rulliana, que no nadaliana. El conseller normalment és un home ponderat i mesurat en les seves expressions; en canvi, el cap de... –perdó–, el representant del grup de l'oposició –no li dic «el cap de l'oposició», perquè tindrà problemes–, el representat del grup de l'oposició, doncs, el que sempre fa és l'ús d'aquests termes tan extraordinaris.

La valoració és globalment positiva. Ara, que aquesta valoració globalment positiva no ens impedeix veure, i als grups del Govern també, que encara queden coses, i coses importants, que s'han de negociar, i així ho posem en la mateixa esmena, aquesta esmena en la qual nosaltres plantejem que alguns aspectes com les quadruplicacions de vies, en els accessos nord i sud de Barcelona, l'execució de les fases que resten pendents de la línia orbital ferroviària, o les extensions dels extrems de la xarxa ferroviària en àmbits densament poblats, siguin també inclosos en les negociacions, ja sigui en la modificació de projectes, ja sigui per via convencional complementària.

Ara bé, ningú pot dir que no sigui útil per al país una inversió de 4.000 milions d'euros. I a més a més hi ha una cosa que tampoc és certa, senyor Rull. Aquests..., no estaven compromesos, el 82 per cent d'aquests 4.000 milions d'euros, perquè l'acord del 2006 era de 1.500 milions d'euros –no em digui que no, perquè la xifra hi és–, 1.500 milions d'euros signats l'any 2006 –aquesta mania de fer amb el cap coses quan no s'han llegit els papers. No, és que..., 1.500 milions d'euros en el conveni del 2006, i ara hi ha 4.000 milions. Que no ens satisfà del tot? Clar que no, perquè ens queden coses per fer.

Però a més a més li diré una altra cosa, senyor Rull. He estudiat amb deteniment allò que ha sortit a la premsa –no he tingut accés als documents interns del seu partit–, això que diuen vostès sobre la proposta del Pla de rodalies. I què ens trobem? Que la proposta de rodalies de Convergència i Unió arriba només a 2.500 milions d'euros, la proposta de rodalies és inferior en 1.500 milions d'euros a això que l'Estat, tan «denostat» per vostè, ens acaba d'aprovar; de forma bilateral, no: de forma competencial, perquè ell té la competència per fer-ho. I a petició de què? De les al·legacions també que per a la primera fase d'aquest Pla de rodalies han fet el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona i que s'han inclòs majoritàriament en aquesta proposta.

Dos mil cinc-cents milions d'euros és l'aspiració en rodalies que té Convergència i Unió. Perquè a més a més fa allò que li deia el conseller: suma coses que no hi són, o que no són de rodalies. Per exemple, suma allò de la línia Papiol-Mollet, que no és rodalies; suma dues vegades un paquet d'inversió del pressupost del 2009, que ja està en aquest programa, d'inversió en rodalies; o suma les inversions de Sants, que corresponen a l'alta velocitat, no és rodalies, 357 milions d'euros, clar que sí! O és que vostè ara em vol convèncer que l'AVE és rodalies? No senyor, anem clars, no barregem les xifres, perquè es confon vostè mateix i s'acaba creient una història que no és real.

I el dèficit que vostè denuncia, de 2.168 milions d'euros, és que també és erroni, és absolutament erroni; ho su-bratlló, absolutament equivocat. Perquè vostè suma aquí les actuacions de mercaderies; suma intercanviadors i noves estacions, que en aquest pla ja hi ha 950 milions d'euros –950, no 125, com diu vostè en el seu pla–, o suma el soterrament del corredor ferroviari a Montca-da, que és una actuació prevista per l'Estat però que no correspon a rodalies.

Per tot això, què hem de dir els grups de Govern da-vant d'una proposta tan poc ambiciosa, tan escassa de contingut, tan poc rigorosament treballada, com la de Convergència? De 2.500 milions d'euros, l'Estat en proposa 4.000, que nosaltres acceptem, i treballarem plegats. Ara, la nostra ambició és superior, i per això en els altres apartats de la nostra moció aspirem a més elements.

Jo al que l'insto és que deixi la seva moció, que és poc rigorosa, que és confusa, que és poc ambiciosa, i voti la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies, diputats i diputades, senyor conseller, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per presentar la seva esmena, té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, vicepresident. Il·lustres diputades i diputats, realment, senyor Labandera, un a vegades pensa que vos-tès quan pugen aquí es creuen realment..., i es creuen realment el que vostès diuen. Però, escolti, si vostès es creguessin realment el que diuen i pensessin que veri-tablement el Pla de rodalies és un bon pla, globalment un bon pla, presentarien una moció a una interpellació que fa Convergència, si creguessin realment que és un bon pla? Si vostès creguessin que és un bon pla, presen-tarien una moció per dir-nos que aprovem a la cambra catalana que falta la quadruplicació de vies, com això estava en el Pla de transport de viatgers; que falten es-tacions, com molt bé ha dit el senyor Rull; que falten inversions, com la nova línia orbital ferroviària? Vostè creu que, efectivament, si globalment pensessin vostès que és un bon pla de rodalies, presentarien una esmena a una moció per complimentar tot allò que no ha fet el Govern de l'Estat? Òbviament, evidentment, vostè sap que no és així.

Escolti, hi han tres dates molt concretes. Tenim l'any 2006 –vostè ho ha citat–, l'any 2006: es signa un con-veni, un suposat conveni... Perquè, clar, una cosa són els plans, una altra cosa són els convenis. Perquè, clar, ara aquí parlem d'un pla de 4.000 milions, però es farà realitat, aquest pla de 4.000 milions? Perquè encara es-tem fent o esperant que es faci realitat aquell conveni del 2006. Perquè, clar, els plans, com ahir enraonàvem, d'habitatge, aquí de seguida diem que hi han planificats trenta mil habitatges, però que jo sàpiga sobre el plànol no dorm ningú –sobre el plànol no dorm ningú–; dor-men quan tenen les claus i poden entrar al pis o a l'habi-tatge. Per tant, aquests 4.000 milions, hem de veure, jo

haig de veure, el nostre grup parlamentari hem de veure si, efectivament, després seran una realitat.

Miri, el 2006 vostès ja deien que en l'horitzó del 2012 ja feien una inversió –i permeti'm que li ho digui, senyor Labandera– de 1.900 milions d'euros; el conveni signat amb Rodalies i inversió total en altres actuacions de ro-dalies, de 1.900 milions d'euros, l'any 2006. L'any 2008 –2006-2008–, la seva candidata, la senyora Chacón, en rodalies... Perquè, escolti, sumar potser no en sàpiga, restar tampoc, però a llegir encara hi arribo; i aquí hi fica: «rodalies, 6.135 milions d'euros». De llegir en sé, vostè també: 6.135 milions d'euros en rodalies, any 2008, horitzó 2013 –2012-2013... I ara, el 2009, se'ns presenta un pla de rodalies 2008 –fixi's, 2008; l'aprovem ara, el 2009, però és del 2008– ja a l'àmbit 2015, ja hem passat del 2012 al 2013 i al 2015. Hi ha alguna obra feta? Cap. De projectades, algunes; però de fetes, cap. Per tant, ara segurament, dintre d'un any, tornaran a aprovar algun complement o un altre nou conveni de rodalies en el qual diran «2017». I tots contents –i tots contents. (*Remor de veus.*)

Escolti, la moció que presenta el Grup de Convergència, que nosaltres hi hem presentat, hi hem fet una esmena en el sentit de dir «tenim competències en rodalies», perquè les tenim... Ahir teníem tot un debat amb relació a la Llei aeroportuària, a la qual nosaltres vam dir que no hi podíem donar suport, perquè havíem presentat un recurs al Constitucional. En aquest àmbit de rodalies no l'hem presentat i, per tant, defensem, efectivament, que es produeixi el traspàs de rodalies. Ens ha de preocupar molt el Pla de rodalies perquè, efectivament, tot allò que ara no aportem, tot allò que ara l'Estat no porti, en un futur hi haurem de fer front nosaltres mateixos des del Govern de la Generalitat. I, per tant, és molt important aquest pla, és molt important perquè tota inversió que no es faci ara o no es contempli, quan hi hagi el traspàs –si algun dia hi és, aquest traspàs de rodalies–, tot el que no s'hagi fet, aquesta inversió l'haurem de fer nosaltres.

I els seus mateixos alcaldes, que van haver d'acceptar treure's el ditet d'aquella foto famosa de la línia 12 –se'n recorda, d'aquell dit de la comarca del Baix Llo-bregat amb tots els alcaldes, assenyalant la línia 12 amb totes les parades?–..., ja van haver de tallar-ne la meitat per poder assumir, com ha dit molt bé el senyor Rull, de tretze a set parades. I ara els seus mateixos alcaldes –aquí tinc la revista de Gavà, *Benvinguts*, ciutadans de Gavà que estan aquí– tornen a veure com es veuen re-tallades de set a quatre parades del famós metro lleuger que connectarà amb Cornellà. I això són realitats.

I vostès mateixos, com ho veuen, s'han d'esmenar vos-tès mateixos, s'esmenen vostès mateixos, el mateix Govern, perquè veuen perfectament com aquestes pro-meses que fan al territori després no es compleixen. O la nova estació de Montornès del Vallès, també pro-mesa, amb un alcalde socialista al capdavant: on està la famosa estació nova de Montornès nord? No hi és, tampoc. I moltes i moltes actuacions que vostès han deixat fora o han permès que el Govern amic del senyor Zapatero deixi fora, simplement per poder sortir al pas suposo que d'un mal finançament, que és el que arriba-rà a Catalunya, però també amb un mapa de rodalies...

I, efectivament, el que estem fent és que amb la seva actuació ara mateix ni tinguem el traspàs de rodalies, ni tinguem les inversions necessàries, i quan el tinguem, si algun dia el tenim, qui haurà de fer front a tot això, i suposo que amb un mal finançament, és el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, s'ha començat, en la intervenció del senyor Rull, parlant de si aquesta era una inversió extraordinària. Jo crec que l'esmena que presentem els grups que donen suport al Govern recull exactament les paraules que es van dir sobre aquest tema, que era positivament..., globalment positiu. I jo crec que això, mirat objectivament, hauria de ser així; una inversió de 4.000 milions d'euros és globalment positiu. Però l'esmena també diu, *per se*, perquè hi afegeix moltes de les coses que vostè ha dit, que és millorable. I en això és en el que estem i en el que hauríem d'estar tots. Vull dir, que el Govern de l'Estat ens doni 4.000 milions d'euros en un pla de rodalies que és millorable i, per tant, nosaltres mateixos diguem quines són les actuacions que es poden millorar, jo crec que dóna compliment a bastament a la moció que ens han presentat vostès.

Perquè, és clar, el pla consolida inversions ja anunciades, com són la millora de catenàries, vies, l'adaptació i millora de les andanes, nous intercanviadors, el desdoblament de la línia de Vic, el desdoblament del tram Arenys-Blanes, el nou accés a l'aeroport i la nova línia Cornellà-Castelldefels pel Baix Llobregat sud, i cal també destacar l'aprovació del nou túnel de Montcada, que estalviarà aproximadament deu minuts entre el Vallès i Barcelona en estalviar quatre estacions. Tot això és positiu que ens ho posin en el Pla de rodalies.

Ara bé, l'esmena que els presentem també dóna joc, dóna marge per instar el Govern de Madrid a polir el pla, a fer-lo més ambiciós, a donar suport al Govern de la Generalitat perquè sigui aquest Govern i no el de l'Estat el que lideri la planificació de les inversions necessàries a la xarxa de rodalies, i a actuacions no contemplades que són vitals, també, per dotar-nos d'una xarxa ferroviària plenament operativa.

Vostè demanava el que també demanem a l'esmena: les quadruplicacions de vies en els accessos nord i sud de Barcelona, que això vol dir la implantació de la tercera i la quarta via als corredors d'entrada a Barcelona entre l'Hospitalet, a la Torrassa, i Castelldefels i entre Granollers Centre i Sagrera; també l'execució de les fases que resten pendents de la línia orbital ferroviària, com per exemple iniciar el tram Mataró-Granollers; les extensions dels extrems de la xarxa ferroviària en àmbits densament poblats i que encara no en disposin.

L'esmena proposada també dóna garanties que la Generalitat tindrà un paper protagonista i no serà un simple espectador per fer el seguiment i la execució del pla i la calendarització, any a any, de les noves inversions necessàries.

Per tant, escolti, aquesta esmena, precisament el que ve a dir és el que deia vostè mateix: que aquest pla es pot millorar, que podem dotar-nos de més inversions, que hem de demanar més inversions, que hem de demanar liderar el Pla de rodalies. És precisament el que li diu l'esmena.

Per a vostè no hauria de ser cap inconvenient acceptar una esmena que va precisament en la línia que vostè demana.

I escoltin, resumint, ens trobem davant d'un tema on ens hi juguem molt: l'arribada de l'AVE va ser important, i encara ho és més la xarxa de rodalies, que esdevé l'espina dorsal, l'os bertran del transport de Catalunya.

Creiem sincerament que és responsabilitat de totes les forces polítiques del Parlament anar a l'una amb aquest tema, perquè es tracta de garantir, primer, que s'inverteixin 4.000 milions d'euros en els propers set anys, ampliar-los d'acord amb les necessitats que expressem amb l'esmena i fer que aquest Pla de rodalies i les ampliacions que s'acordin s'executin de principi a final en temps i forma.

Per tant, els estem demanant –els estem demanant– que se sumin a aquest projecte, que hem de fer força tots junts, perquè és un tema prou important de país, en un tema on hi ha hagut una desinversió extraordinària –aquesta sí que ha set extraordinària–, durant anys i panys, en els quals ningú es queixava, i fruit d'aquesta desinversió han estat tots els problemes que hem tingut a la xarxa de rodalies. Però ara és el moment que entre tots fem un esforç, en un tema que està fora del finançament, però que és un tema importantíssim per al transport públic, un transport que també la gent se n'havia oblidat durant molts anys, que havia estat desatès, que hi havia hagut una manca d'inversió evident, i que, per tant, doncs, el que pretén aquest pla és recuperar aquest temps perdut, és dotar-nos de força suficient, si anem tots junts perquè aquest tema arribi a bon port.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, aquest pla el millor que té és que ha arribat; el que passa és que ha arribat amb molts anys de retard, diguem-ho clar. Aquest pla no fa altra cosa que posar al dia i posar damunt de la taula el que haurien hagut de ser les actuacions que s'haurien hagut de pactar pel Govern competent de Catalunya en el moment en què es va programar i es va

començar a executar el tren d'alta velocitat, en el moment aquell en què es va renunciar a dues vies; aquesta quadruplicació que ara demanem, en aquell moment es va renunciar a ella.

Per tant, això, aquest pla, al que ve és a posar, a complir els deures del que havia d'estar fet com a condició prèvia a l'entrada de l'AVE. I recordaran que en els debats que hem tingut en aquesta cambra i públicament ho hem dit mil vegades, nosaltres. Es va caure en el «papanatisme» de l'AVE: tot ho havia de resoldre l'AVE; no caldrien regionals, no caldrien rodalies, perquè el prestigi del país passava perquè tindríem un tren de gran velocitat. Ara tornem a la realitat. I la realitat és que aquestes inversions faltaven. La satisfacció és aquesta, només, no és altra, perquè encara hi ha molt per fer, com aquí s'ha dit i després intentaré concretar.

Que és insuficient? És clar. Però, miri, aquest pla multiplica per vuit –per vuit– el que es va estar gastant durant molts anys en ferrocarrils en aquest país, i ningú deia res, només ho dèiem nosaltres, que continuàvem insistint en els pressupostos de l'Estat que calien inversions en rodalies, no només a l'àrea de Barcelona sinó al conjunt del país. Ara, només en l'àrea de Barcelona, estem a punt de poder disposar de més de 600 milions d'euros l'any per a actuacions de millora ferroviària. És poc? Però ara hi són; abans era la sisena part d'això, menys de 100 milions d'euros l'any.

Un aspecte que no s'ha comentat: això no inclou la compra de material rodant. Estem parlant del compromís i dels encàrrecs que ja estan fets a Alstom i a altres empreses catalanes, de més de seixanta nous trens en el conjunt d'aquest període, que representa més de 300 milions d'inversió en material rodant, que és, que s'ha d'afegir també al conjunt de les actuacions.

Per tant, benvingut sigui el pla. Per cert, benvinguts siguin també en aquesta cambra tots els grups parlamentaris que fins ara miraven a un altre costat i ara se'n recorden de les rodalies –ho diem sincerament–; sobre aquest convenciment podrem fer molta feina i avui tenim l'oportunitat de fer-la amb l'esmena –ho diem sincerament. És a dir, que ara tothom parli de rodalies, que tothom digui que les rodalies han d'anar per endavant..., ens hauria evitat molts problemes en les entrades de rodalies a Barcelona i fins i tot ara ens estaria evitant els problemes que tenen els usuaris de Figueres per arribar a Barcelona –i des d'aquí expressem la nostra solidaritat amb la plataforma dels usuaris–, que, de nou amb les obres de l'entrada per la Sagrera, es tornen a produir els mateixos errors de no haver previst les millores de rodalies en la part nord de la regió metropolitana de Barcelona per permetre aquestes entrades.

A partir d'aquí jo crec que s'ha de valorar i crec que encara s'hauria de reconsiderar per part dels grups de l'oposició la importància de donar suport a les esmenes. Perquè les esmenes diuen, i aquí ja s'ha assenyalat..., tots diem el mateix, i només és un *prurito* de si ho valorem positivament o ho valorem negativament. No, escolti, valorem-ho com el que és: abans no ho teníem, ho necessitàvem, teníem dret a tenir-ho; està aquí al davant, millorem-ho, ampliem-ho i intervinguem des de la Generalitat de Catalunya en la plasmació d'aquestes obres.

És també molt important l'apartat de l'esmena que insta que el Govern de la Generalitat s'impliqui ja en la realització d'aquestes obres i es creï una oficina o algun element de coordinació que ens en permeti l'execució. I a darrere ha de venir..., no oblidem que aquest era un dels últims requisits que quedaven per demanar el traspass de la gestió de rodalies a Catalunya. I ara això ens permet legitimar aquesta petició.

I un últim recordatori que volem fer aquí molt clar. Això no acaba els problemes de rodalies a Catalunya, és el que es devia per a les entrades nord i sud a Barcelona, a la regió metropolitana, però continuen pendents els deures de les rodalies al voltant de Girona, de les rodalies al voltant de Tarragona, de les rodalies al voltant de Lleida, de les rodalies a la Catalunya central. Aquest és un element que també haurem de reivindicar, que també s'haurà d'afegir, perquè això només ve a donar resposta a un compromís, tardà però benvingut, de resoldre part dels desgavells que l'entrada de l'AVE a Barcelona ha provocat a milions d'usuaris diaris d'aquest servei.

Però ara queda dempeus la necessitat d'exigir més inversions en tot el conjunt del sistema de rodalies i regionals a Catalunya, i de fer-ho unitàriament, com en aquesta cambra ho hem fet ja diverses vegades en anteriors ocasions. Fem-ho unitàriament, tindrem més força a Madrid per aconseguir-ho. Hem aconseguit, com a govern i com a grups que donem suport al Govern, la reivindicació d'aquestes millores. De veritat, no desaprofitin l'ocasió.

Jo comprenc que vostès ara tenen la desorientació dels conversos de l'últim minut, en el tema. Deixi's portar per l'experiència de la gent que fa més temps que treballen en temes de rodalies, que alguna cosa aporta l'experiència.

Gràcies.

El president

El senyor Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, al final, todo el debate, el importante debate, ha quedado constreñido a si se valora positivamente o es insuficiente el Plan de cercanías.

En todo caso, estoy con las palabras, recientes, recientes, del honorable diputado Milà: «És insuficient, és clar.» Pues ya está: votemos el primer punto. Si viene a la suya: «És insuficient, és clar.» Pues, como «és insuficient, és clar», sencillamente creemos que es ridículo –es ridículo– entrar en un debate de términos que impida hoy un acuerdo trascendental, a nuestro juicio, sobre el Plan de cercanías.

Me ceñiré a la enmienda que presentan los grupos que dan apoyo al Gobierno. Tienen una *contradictio in terminis*: se valora en positivo pero luego se corrige seguidamente, y se dice: «Señores, es positivo; es positivo pero es insuficiente.»

Bueno, pues partamos ya de la base que es insuficiente. Y partamos de la base de que supone una mejora –¡sin duda!–, el plan; lo ha dicho anteriormente en esta cámara: antes no existía plan. Llega con retraso; como muy bien ha señalado tenía la fecha 2008-2015 y se presenta en el 2009. Ya viene con retraso de un año al menos, incluso en la aprobación en sí.

Pero es evidente que se necesita una mayor inversión, puesto que se necesitan mayores mejoras, y así mismo se viene a reconocer en la enmienda que presenta el Gobierno, porque no se contemplan de forma adecuada las cuadruplicaciones de vías en sus accesos norte y sur en Barcelona; igualmente son necesarias unas mayores estaciones, y en el metro del Llobregat es evidente y aquí se ha puesto de manifiesto que la línea que conecta Castelldefels con Cornellà irá insuficientemente dotada en materia de estaciones, y por ello es necesaria una mayor inversión.

Igualmente, no deja de ser también objeto de mejora lo que se plantea en el plan como el inicio de estudios para la línea orbital ferroviaria, cuando sabemos que es necesario poner en marcha, pues, la línea de Mataró-Granollers o la línea de Vilanova-Vilafranca. Es decir, que queda mucho por hacer. Y así se ha de manifestar en el Parlament de Catalunya, y sería conveniente, efectivamente, que hoy se expresara en términos de unidad.

Pero, bueno, no sé si será posible o no, pero ya anunciamos que en el caso de que se acepten las enmiendas por parte de Convergència i Unió, nosotros le daremos apoyo.

Y en el supuesto que no sea así, también le daremos apoyo. En la medida en que entendemos que evidentemente lo que se ha de obtener es la mejora del servicio de cercanías y para ello, a nuestro juicio, es fundamentalmente imprescindible proceder a las reformas que se plantean allí.

Una última matización. No daremos apoyo al último punto de la moción, el que hace referencia a la recuperación del proyecto de la línea 12. Y no lo haremos sencillamente porque en estos momentos nos parece complicado recuperar aquel proyecto. Efectivamente, esa línea se ha fraccionado en cuatro proyectos: la prolongación de la línea 3, el metro del delta del Llobregat, la prolongación de la línea 6 y la prolongación de la línea 1.

En consecuencia, en estos momentos lo que es procedente es ejecutar lo previsto, incorporar nuevas estaciones, pero no asirse al proyecto inicial de la línea 12. Reformemos, si es necesario, estos proyectos. Y sobre todo reclamemos unidad a las propias formaciones que dan apoyo al Gobierno en cuanto a los proyectos que tienen en marcha, porque no sé por qué me suena que no están todas de acuerdo en determinadas estaciones que se han de proyectar, sin ir más lejos, en la línea 3. Desde luego, si ustedes llegaran al acuerdo sobre los puntos concretos en los que se han de efectuar determinadas estaciones ya avanzaríamos mucho y no llegaríamos, como siempre, tarde, que, en materia de trenes, no queda bien.

Muchas gracias.

El president

Senyor Llobet... No, perdó, perdó, fem-ho després de les esmenes. Sí... Si no li sap greu...

Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'intervenir aquí estava parlant amb la meva companya d'escó, la senyora Marta Llorens, i deia: «Per a algú que ens estigui mirant per la televisió i escolti els arguments que dèiem des de Convergència i Unió i els arguments que deia el senyor Labandera, diu té la sensació que no entén absolutament res. Com es poden contradir coses que semblen tan evidents?» Escolti, a mi em sembla que la seva intervenció, senyor Labandera, el que fa és justament perjudicar la credibilitat de la política. Qui dóna la xifra de 6.135 milions no és Convergència i Unió –no és Convergència i Unió–, qui la dóna són vostès amb un programa electoral. O sigui, m'està dient que quan fan els programes electorals el PSC i la senyora Carme Chacón, no saben exactament què hi posen? No tenen la capacitat de discernir el que és rodalies i el que és mercaderies? Aquesta moció només parla d'aquests 6.135 milions. No són de Convergència i Unió, són del PSC. I, per tant, a mi em sembla que la nostra obligació és explicar les coses clares en aquests moments, no hi ajuda la seva intervenció de posar boira baixa sistemàticament.

I el que en surt perjudicat d'aquests 2.000 milions que retallen és tot allò que vostès ens demanen a la seva esmena. Però parlem de l'esmena. Jo recordo haver vist una obra de teatre que es deia *Per un sí o per un no*, doncs, escolti, avui ens estem barallant per un sí o per un no. Ahir vam tenir una negociació intensa amb Esquerra Republicana i Iniciativa, amb el PSC no la vam poder tenir. El que els plantejàvem –i torno a repetir-ho en aquests moments– és: deixem de qualificar el pla, nosaltres retirem la qualificació d'«insuficient», el que els demanem és que vostès també retirin la qualificació de «globalment positiu». Oblidem-nos d'això, oblidem-nos-en i entrem directament en el que interessa als ciutadans i en el que interessa al conjunt dels usuaris del sistema de rodalies, que són totes les mesures que vostè primer ens deia que no feien falta i que després les llisten en la seva esmena. I a mi em sembla que seria un exercici de generositat.

El que no poden pretendre és que un acord suposi que l'altra part ho ha de cedir absolutament tot. Nosaltres cedim una part molt important: no qualifiquem aquest Pla de rodalies, no el qualifiquem. Aproveu-ho avui d'una manera unànime, que és el que ens estan demanant la resta de grups de l'oposició: aproveu-ho de manera unànime.

Qui diu que no? El PSC. I Esquerra i Iniciativa s'ho han d'empassar, i és terrible, perquè entre el que vostè ha dit, senyor Milà, i el que planteja el PSC hi ha un autèntic abisme. Siguin generosos de veritat, governin de veritat, no per defensar la seva porció petita i insignificant, sinó tinguin una visió oberta de mires. Els tornem a insistir en això.

I, senyor Milà, em sap molt greu. Escolti, vostè no ens pot donar lliçons absolutament de res en matèria de rodalies, el Govern de Convergència i Unió, amb competències pròpies, va bastir el millor sistema de rodalies del sud d'Europa, que és Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –el millor sistema de rodalies que hi ha al sud d'Europa, que és Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Ja ens agradaria que les propostes en matèria de rodalies de Renfe...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...s'acostessin mínimament a la transformació ingent i extraordinària que hem estat capaços de fer en la línia del Vallès i en la línia del Llobregat-Anoia.

Acceptem, doncs, l'esmena del Grup Parlamentari Popular; no podem acceptar l'esmena del tripartit, tot i que *in voce* tornem a oferir aquesta transacció. Oblidem-nos de per un sí o per un no, tinguem visió àmplia de país, els ho preguem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

President, per contradiccions. Bé, senyor Milà, vostè abans comentava que la quadruplicació de vies a l'entrada de Barcelona per a l'AVE no existeix per culpa de l'entrada de l'AVE. Jo li recordo que les dues propostes que va fer el Ministeri de Foment, en l'època del Partit Popular amb el senyor Cascos, eren una entrar pel litoral i l'altra, a proposta de l'Ajuntament de l'Hospitalet i de l'Ajuntament de Barcelona, era l'entrada per Sants. I van ser l'Ajuntament de Barcelona i l'Ajuntament de l'Hospitalet els qui van demanar a Foment que fos aquesta l'entrada. I, per tant, aquí es va perdre la quadruplicació de vies, proposta que ve de l'Ajuntament, els quals, que jo sàpiga, tant l'Ajuntament de Barcelona com l'Ajuntament de l'Hospitalet governen vostès conjuntament amb el Partit dels Socialistes.

Gràcies.

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Miri, senyor Rull, sobre la credibilitat de la política, un tema important, senyor Rull, en matèria de credibilitat de

la política és que si vostè aquesta xifra..., és exactament explicar les xifres. La proposta electoral de 6.135 milions d'euros, si vostè li resta el que correspon a la via orbital ferroviària –per cert, via orbital ferroviària que només va recuperar aquest Govern, perquè des del Pla Serratosa dormia la proposta lineal i conceptual en un calaix, i no digui que no, eh?–, vostè tindria les xifres d'aquest pla. Per tant, compromisos i credibilitat de la política, tota.

No acceptem, eh?, aquesta esmena *in voce* i no l'acceptem també, perquè també li vull fer un aclariment. Vostè ahir diu: «vam negociar intensament amb els altres grups de govern». Jo crec que voler..., vostè va voler aïllar el PSC, perquè jo vaig ser tot el dia al Ple i no se'm va acostar per dir-me: «fem una transacció». Això sí que fa mal a la política.

El president

Senyor Milà...

El Sr. Milà i Solsona

Per les al·lusions reiterades. A veure, senyor Llobet, estem d'acord que per un motiu o per l'altre es va perdre la quadruplicació de vies i que ara tots ens adonem que fa falta. En aquest moment s'estan projectant i a punt d'iniciar obres transcendents, tant per al corredor de l'Hospitalet, des del Prat fins a Bellvitge i Bellvitge - la Torraça, com pel nord, Sant Andreu Comtal, en què ja s'està preveient segurament la tercera via. El que és important és que prenguem la iniciativa necessària perquè puguin ser-hi aquestes tres vies i la quarta. I, per tant, rectifiquem.

A veure, senyor Rull, dues qüestions. Jo entenia que el Govern era de Catalunya, no?, quan governaven vostès, no era només dels Ferrocarrils de la Generalitat, governaven Catalunya i pactaven, i és molt natural, els temes d'interès per al país, per exemple, rodalies. I en aquell moment, el cert és que durant aquell període vostès es van oblidar d'aquest paquet, potser perquè corresponia als pactes que poguessin tenir amb el Govern de Madrid, però el que estem dient és que quan va ser l'hora de convenir el model ferroviari de Catalunya, en aquell moment, es van oblidar totalment que hi havien unes rodalies. I els ciutadans de Catalunya tant viatgen amb Ferrocarrils de la Generalitat com viatgen amb rodalies, de fet, a vegades, ni se'n adonen. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Milà...

El Sr. Milà i Solsona

No, i per últim, una qüestió..., vull deixar molt clara la posició del nostre grup: nosaltres hem dit i reiterem, que valorem positivament que aquest pla s'hagi presentat, ho valorem en aquest sentit que es deia a l'esmena, quant a globalitat i perquè per fi disposem d'una cosa que faria molts anys que hauria d'estar executada. Per tant, no se'ns atribueixi...

El president

Senyor Milà...

El Sr. Milà i Solsona

...que no ho valorem positivament. Ho valorem positivament i creiem que ha de millorar. I en això els esperem a vostès.

El president

Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor Labandera. Jo intueixo que el senyor Joaquim Nadal deu ser del PSC, ho intueixo –ho intueixo. És a dir, parlar amb ell no és negociar no només amb un partit, sinó amb el responsable d'infraestructures d'aquest país. Doncs, escolti, ho vam fer i el conseller Nadal va dir que no estaven disposats a negociar aquesta proposta de resolució.

I, novament, hi torno a insistir, la seva supeditació, en aquest cas, al Govern espanyol acabarà perjudicant la possibilitat que aquest Parlament faci una presa de posició clara, contundent a favor del sistema de rodalies d'aquest país. Els usuaris en aquests moments ja em sembla que estan absolutament perplexos d'aquesta

actitud absolutament tancada i supeditada d'allò que representen vostès.

Gràcies.

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per... Senyor Domingo, està votat, eh? (*Veus de fons.*) Anullem la votació i tornem a repetir-la. Es vota primer el punt tercer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 70 en contra i 1 abstenció.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada, la resta de la moció, per 57 vots a favor i 70 en contra.

Moltes felicitats als Joseps i a les Josepes.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i dotze minuts.